

KOMMUNISTISK POLITIK

ÅRETS STATSKUP

Fogh og Stig-Møller underskriver Lissabon traktaten, den 13. december 2007

FORFATNINGEN INGEN ØNSKEDE - I NY INDPAKNING

Nr. 25

11. årg.

2007

23. december -

7. januar

Støttepris 15 kr.

TEMA: MED GLOBALT PERSPEKTIV

Fiasko fra Bali til København s. 2 ● Med globalt perspektiv s. 3 ●
International kommunistisk bevægelse s. 4 ● Kæmp for en afstemning s. 6 ●
Sejr til frihedskæmperne s. 8 ● EU angriber blokadevåbnet s. 10 ●
Trykkende tanker ved årsskiftet s. 12 ● DKU – perspektiver s. 14 ● Tyrkisk strejkesejr s. 15 ●
Krisetegn i dansk økonomi s. 16 ● Forskrækkede pølser s. 17 ● Ny akt i Kosova tragedie s. 18 ●
Nepal: Republik nu! s. 20 ● Jul i Gaza s. 21 ● Debat s. 22 ● Løftebrud i flok s. 24

Fiasko fra Bali til København

KOMMUNISTISK POLITIK

Visse mennesker er i naiv troskyldighed begejstrede for, at Danmark skal være værtsland for den næste internationale klimakonference i 2009, hvor der skal vedtages en afløser for Kyoto-traktaten, der udløber i 2012 – uden at den har nået sine beskedne målsætninger til begrænsning af klimakrisen.

Det må være de samme, som tror, at Danmark har verdens bedste sundhedsvæsen, og er og altid vil være et foregangsland, på alle områder, rent og grønt.

De må have glemt, at den glade klimavært er den samme Fogh-bande, som opfandt Bjørn Lomborg, der i en årrække gav et betydningsfuldt bidrag til at forhindre international erkendelse af klimakrisens omfang; den samme Fogh-bande, som har været med til at udløse den største økologiske katastrofe i verden i dette årtusinde: krigene i Afghanistan og Irak; den samme klike, som har indsat krigsforbryderen Troels Lund-Poulsen som miljøminister og anbragt den løgnagtige Connie Hedegaard i spidsen for et parade-klimaministerium.

Hvor længe kan Fogh-banden egentlig tage fusen på folk?

Den fejlslagne og kæntrede klimakonference på Bali vedtog ikke et eneste af de konkrete mål, som FN's klimapanel har understreget som absolut nødvendige for at reducere CO₂-udslippet og holde den globale opvarmning nede under en stigning på to grader – og forhindre stribevis af klimakatastrofer, oversvømmelser, nedsmeltninger og sammenbrud af økosystemer.

Klimapanelets anbefaling af, at de rige lande skal reducere CO₂-udledningen med 25-40 procent inden 2020, forsvandt fra Bali-erklæringen. Dets understregning af, at CO₂-udledningen skal være toppet inden for 10-15 år, forsvandt også – sammen med anbefalingen af, at den skal være reduceret til halvdelen i 2050.

Alle konkrete måltal var pist væk. Alle konkrete 'forpligtelser' sivede op i atmosfæren.

Det var selvfølgelig USA, som strittede kraftigst imod. Men det fik hjælp af sine trofaste allierede. Ikke mindst fra UK, men såmænd også fra fru Hedegaard, der erklærede sig tilfreds med det miserable 'resultat' fra Bali og dermed gør klar til en katastrofe i København.

Generelt er CO₂-udledningerne fra vej, fly- og skibstransport (kraftige forureningskilder fra de rige lande) stærkt voksende. Stigningen i udslippene fra international luftfart er næsten fordoblet siden 1990. Pudsigt nok blev transportforureningen dårlig nok omtalt på Bali, hvor man havde nok at gøre med at debattere fældning af regnskov. Ifølge en rapport fra Det Europæiske Miljøagentur (EEA) udgør trafikudledningerne en vigtig hindring for, at EU når målene for Kyoto-aftalen. Rapporten understreger samtidig, at næsten 25 % af befolkningen bor mindre end 500 meter fra en vej, hvor der passerer over tre mio. køretøjer om året. Det betyder, at næsten fire millioner leveår går tabt hvert eneste år på grund af et højt forureningsniveau, siger rapporten.

Anders Fogh og Connie Hedegaard har haft travlt med verden over at rose sig selv for, at Danmark har haft en stærk økonomisk vækst på 30 % siden 1990, men samtidig har 'holdt CO₂-udledningen i ro'. Det passer bare ikke, hvis man medregner udledningen fra skibe og fly, som i den virkelige verden er blandt de helt store CO₂-syndere. I så fald er Danmark nemlig EU's miljøsvin nummer ét. Men Fogh og Hedegaard regner efter Kyoto-modellen, som ikke tæller skibe og fly med på grund af de stærke kapitalinteresser i denne sektor.

Hvor Sverige ligger i spidsen for at nedbringe CO₂-udledningerne, er Danmark en bundskraber. De danske CO₂-udledninger stiger, og energiforbruget er vokset fire år i træk. Andelen af vedvarende energi er faldende.

Fogh og Hedegaard er garanter for, at der ikke vil blive rykket meget ved det. De er også garanter for, at USA som altid får det med Danmark, som det vil have det. Som de lydige imperialistiske og neokolonialistiske lakajer de er, arbejder de for, at den fattige del af verden ikke bare kommer til at lide mest under den globale opvarmning og dens konsekvenser, men også afpresses for betaling, så de rige landes miljøsvineri kan fortsætte.

Københavnsfiaskoen er garanteret – på et historisk kritisk tidspunkt.

Redaktionen 17. december 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 310 kr.

År (26 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 28.12.07

Med globalt perspektiv

Af Klaus Riis

Organismen med det usandsynligt lange navn og den irriterende forkortelse – Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer = IKMLPO – fortsætter sin positive udvikling. Den har netop afholdt sin 13. samling, denne gang et sted i Europa.

I international sammenhæng er ML-konferencen udtryk for en enestående revolutionær bestræbelse. Den er den eneste samling af kommunister fra alle verdensdele, som bevidst arbejder på at kunne markere sig og handle på globalt plan – med fælles kampagner og manifestationer omkring globale politiske spørgsmål, af både politisk og ideologisk karakter. Parallelt med dette er der udviklet et stadig tættere samarbejde på regionalt plan blandt partier og organisationer i Latinamerika, i Mellemamerika, i Europa og i Mellemøsten omkring centrale regionale problemer – som i Europa den nyliberale offensiv, orkestreret gennem EU, og opbygningen af unionen som imperialistisk supermagt.

Konferencen nedstammer direkte fra opgøret med den moderne revisionisme i 1950'erne og 60'erne. En række af dens partier var en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse, som også Albaniens Arbejdets Parti var en del af.

En bemærkelsesværdig ting ved ML-konferencen er, at den ikke er eurocentreret eller angloamerikanskcentreret. Hovedparten af medlemmerne – hvoraf en række er partier med betydelig masseindflydelse – kommer fra det spansktalende Latinamerika og fra Middelhavsområdet, Mellemøsten og Nordafrika.

Igennem de senere år er der sket en kraftig udvikling i forlængelse af bestræbelsen om at blive en globalt virkende faktor. Det har betydet, at konferencen baserer sig og udvikler sin politik på baggrund af de tilsluttede partiers og organisationers praktiske klassekampserfaringer og udarbejder

stadig mere omfattende analyser og dokumenter på basis af grundige drøftelser og udvekslinger. Dette beriger og uddyber de enkelte partiers erfaringsfelt betydeligt, modvirker nationalt snæversyn og forstærker deres kampkraft. I pressemeddelelsen fra årets samling henvises til Konferencens udtalelse i forbindelse med 90-året for Oktoberrevolutionen, som også er

oversat til dansk og tidligere har været trykt i Kommunistisk Politik. Den er også et udtryk for den omfattende enighed på marxismen-leninismens grund, som præger Konferencen – en høj grad af enighed som også er forudsætningen for, at den nu giver sig i kast med at behandle spørgsmålet om *det socialistiske samfund*, om det ny samfund i det 21. århundrede, som vil blive resultatet af arbejderklassens revolutioner.

Denne enighed på marxistisk-leninistisk grundlag kommer også til udtryk i platformsdokumentet '*Den internationale situation og vores*

opgaver'. Det er ved at blive oversat til dansk og vil blive udgivet kort efter årsskiftet. På hen ved 100 sider behandler det en lang række principielle, linjemæssige og taktiske spørgsmål, fra det marxistisk-leninistiske partis rolle og opgaver til arbejdet i fagforeninger og masseorganisationer, samtidig med at det foretager en grundig analyse af 'den ny verdensorden' og perioden efter kontrarevolutionerne i 1989-91. APK vil tage initiativ til landsdækkende studiekredse med dette dokument som udgangspunkt.

Af de i dette nummer af Kommunistisk Politik gengivne udtalelser fra årets konference (flere følger i næste nummer af bladet) fremgår det, at partierne vil fortsætte kampen mod den nyliberale offensiv – i Europa også i form af kampen mod EU's reformtraktat – og mod de imperialistiske krige og besættelser.

2008 vil være et år med international markering af 100-året for den store marxist-leninist Enver Hoxhas fødsel. Det vil igen give lejlighed til at sætte fokus på hans store politiske og teoretiske indsats, som er af den største aktuelle betydning også i dag.

APK vil i efteråret være vært for et internationalt seminar om EU's udvikling hen imod en imperialistisk supermagt – set fra en revolutionær og anti-imperialistisk synsvinkel, fra arbejderklassens standpunkt. Revolutionære ikke bare fra unionslandene og Europa, men også fra en række tidligere kolonilande vil deltage i seminaret, som gerne skulle anspore kampen mod 'reformtraktaten' og projektet om at stryge de danske EU-forbehold.

I 2006 var DKU vært for den 20. internationale antifascistiske og anti-imperialistiske ungdomslejr i Nordsjælland, der blev en stor succes. Den gennemføres hvert andet år, og i 2008 bliver det i Brasilien. Alle revolutionære unge kan deltage!

Der er revolutionær gæring i alle ender af vor verden.

Konferencen gennemført med succes i 2007

Udtalelse fra IKMLPO

*Den Internationale
Konference af Marxistiske
Leninistiske Partier og
Organisationer (IKMLPO)
har afviklet sin 13. samling
i november 2007*

Den 13. plenarforsamling i den *Internationale Konference af Marxistiske Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)* blev succesrigt afholdt i Europa i november 2007, og bekræftede dermed sin betydning for verdens folk, de demokratiske kræfter, de progressive og revolutionære.

Konferencen afvikledes i en atmosfære af revolutionært gåpåmod og entusiasme. Koordinationskomiteens rapport, der fremlagde aktiviteterne, som var gennemført siden den sidste konference (*i 2006, KP*) blev enstemmigt godkendt af de kommunistiske partier og organisationer. Særligt fremhævedes markeringerne af 90-året for Oktoberrevolutionen, hvor konferencens udtalelse '*Den Store Oktoberrevolution 90 år*' blev offentliggjort på spansk, engelsk, russisk, fransk, italiensk, tyrkisk, portugis-

sisk, tysk, græsk, baskisk, catalansk, gælisk og en række andre sprog.

Ligeledes var der i forbindelse med fejringen af Oktoberrevolutionen udarbejdet en særudgave – nr. 15 – af konferencens teoretiske tidsskrift 'Enhed og Kamp' (eng. '*Unity and Struggle*'), som er publiceret på adskillige sprog. Konferencens organisationer gennemførte en række forskellige markeringer – festmøder, seminarer, konferencer, massemanifestationer, tv- og radioudsendelser osv.

Konferencens 13. plenum havde også spørgsmålet om *socialisme* på dagsordenen – i en grundig første drøftelse, som vil blive fortsat gennem yderligere studier og diskussioner i hver enkelt organisation og på det næste plenarmøde. Det blev anbefalet, at der udarbejdes skriftlige bidrag til denne diskussion, som videresendes til Koordinationskomiteen.

Det blev understreget, at studiet og analysen af dette emne skal kædes sammen med verdens arbejderes og folkernes kamp mod borgerskabet og imperialismen – og at den teoretiske kamp direkte indgår i kampen mod det reaktionære borgerskab og dets teorier til skønmaling af kapitalismen.

Det 13. plenarmøde vedtog en række resolutioner, blandt andet

1. en udtalelse om Pakistan som fordømmer statens undtagelsestilstand og undertrykkelse af folket.
2. om Iran, hvor den tages afstand fra imperialismens og zionismens aggressionsforberedelser imod dette land.
3. en udtalelse om Kurdistan, hvor det kurdiske folks ret til selvbestemmelse slås fast.
4. en resolution imod 'reformtraktaten' for Den Europæiske Union, som igen vil gøre den til en supermagt.
5. en resolution, som fordømmer genoplivningen af racisme og xenofobi i Europa og udtrykker solidaritet med immigranter.

Herudover blev der godkendt forskellige aktiviteter i løbet af 2008, som bl.a. omfatter:

1. Fejring af 100-året for den fremragende og eksemplariske kommunist Enver Hoxhas fødsel (*16. oktober 2008, KP*).
2. Mobilisering til deltagelse i seminarier om "*EU's opbygning som en ny supermagt*", som organiseres af det danske broderparti (APK) i oktober 2008.
3. Opfordring til arbejderdeltagelse på det internationale faglige træf, som vil blive afholdt i Europa.
4. Sikring af bred deltagelse af verdens ungdom på Den Internationale Antifascistiske og Anti-imperialistiske Ungdomslejr, som afholdes i Brasilien i slutningen af juli og i begyndelsen af august 2008.
5. Gennemførelse af forskellige aktiviteter i anledning af 55 året for kammerat Stalins død (*marts 2008, KP*).
6. Anstrengelser for at sikre en intensiv og omfattende udbredelse af platformen '*Den internationale situation og vore opgaver*' og udgivelsen af nr. 16 og 17 af tidsskriftet '*Unity and Struggle*'.

Nej til den europæiske "reform"-traktat

EU søger at gøre nyliberalismen til en uudslettelig bestanddel af sit grundlag og påtvinge alle EU-landene den. Men netop dette blev klart og med overvældende flertal forkastet af arbejderne og folkene i Frankrig og Holland, da de blev spurgt ved en folkeafstemning.

Siden da er modstanden mod dette projekt, der udelukkende står i monopolernes tjeneste, blevet ved med at vokse, mens EU-Kommissionen har fortsat gennemførelsen af nyliberale retningslinjer og accelereret processen for privatisering af den offentlige service, som omfatter transport, energi, uddannelse, sundhed, etc.

Indtil nu har især regeringerne i Tysk-

land, Frankrig, Spanien og Italien sagt ja til en tekst, som inkorporerer hele forfatningsindholdet, selvom man har været påpasselige med ikke at formulere det i den forkastede traktats teknokratiske sprog.

Sammen med folkene i EU fordømmer vi og bekæmper denne ændrede traktat, som skal sikre monopolernes magt, og som er et yderligere trin i opbygningen af EU som imperialistmagt i konkurrence med andre imperialistmagter imod arbejderne og folkene.

Vi støtter og kræver, at folkene bliver hørt via folkeafstemninger, så de kan udtrykke deres modstand mod sådan en traktat.

Udtalelser om Pakistan, Iran og det kurdiske spørgsmål

*Den Internationale
Konference af Marxistisk-
Leninistiske Partier
November 2007*

Om undtagelsestilstanden i Pakistan

General Pervez Musharraf, som tog magten ved et militærkup, erklærede 3. november undtagelsestilstand efter selv at have erklæret sig som præsident i landet. Dermed fjernes den forfatningsmæssige indpakning, som har tjent til at dække over militærregimet.

Efter undtagelsestilstandens indførelse er tusinder af fagforeningsfolk, studenter, menneskeretsforkæmpere og oppositionsledere blevet arresteret. Der har været mange sårede i sammenstød med politiet.

I Pakistan har militærregimet i ni år trampet på de grundlæggende rettigheder og politisk frihed.

Den Internationale Konference af Marxistiske Leninistiske Partier og Organisationer, IKMLPO, ser med alvor på de seneste udviklinger i Pakistan og fordømmer undtagelsestilstanden, som vender sig imod flertallet af befolkningen og dens bestræbelser.

IKMLPO støtter det pakistanske folk i deres kamp imod militærregimet og kræver ophævelse af undtagelsestilstanden og andre undertrykkende foranstaltninger.

Om aggressionstruslen mod Iran

Konferencen vender sig imod truslerne om intervention og besættelse af Iran. Den amerikanske imperialisme har øget sit pres i forsøget på at virkeliggøre sine planer om overtagelse af Irans olieletter og om at sikre sig kontrol over Den Perisiske Golf.

USA forsøger at styrke sin førerposition i konkurrencen med andre imperialistkræfter og blokke, ligesom det søger at

Tyrkisk angreb på de kurdiske områder i Irak får støtte af amerikanske efterretnings information indsamlet ved hjælp af ubemandede fly

fremme sine strategiske positioner i forhold til dets 'Store Mellemøsten-Projekt'.

Den amerikanske imperialisme søger at skabe baggrund for et militært angreb på Iran for at smadre landet og gøre det til en koloni, som den har gjort med Afghanistan og Irak.

Folkene i Iran og fredskræfterne i verden lader sig ikke bedrage af USA-imperialismens løgne og propaganda om demokrati og vil gå til modstand i tilfælde af en aggression.

Mens IKMLPO fordømmer den amerikanske imperialismes og zionismens aggressive planer imod Iran, udtrykker vi vores fuldstændige solidaritet med den anti-imperialistiske modstandskamp i regionen.

Om Tyrkiet og det kurdiske spørgsmål

I nogen tid har Tyrkiet gennemført forberedelser til invasion og militære operationer imod Nordirak (autonom region i Kurdistan). I den senere tid er truslerne og afpresningen øget gennem konkrete invasionsforberedelser. Det reelle indhold i en sådan mulig intervention – som af den tyrkiske regering fremstilles som den eneste mulige måde at stoppe for 'terrortruslen' – er at bremse det

kurdiske folks kamp for frihed og ret til selvbestemmelse..

Tyrkiet er et land af stor strategisk betydning i regionen og med betydelig militær styrke, og det handler drevet frem af imperialistiske ambitioner. Den tyrkiske reaktion, som samarbejder med den amerikanske imperialisme, oprettholder sin holdning om ikke at anerkende det kurdiske folks rettigheder.

Det kurdiske spørgsmål er et politisk problem om selvbestemmelse for et folk, der historisk er blevet opsplittet blandt en række lande i regionen.

Løsningen på dette spørgsmål er ikke militær – der må findes en politisk løsning på basis af anerkendelse af lige rettigheder for folkene.

Den internationale konference af Marxistisk Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer de reaktionære tyrkiske kræfters interventions-aktiviteter og udtrykker fuld solidaritet med det kurdiske folks kamp for frihed.

*Amerikanske imperialister!
Forsvind ud af besættelseszonen!
Længe leve broderskabet og
solidariteten mellem folkene!*

**Yderligere resolutioner
bringes i næste nummer**

EU-traktat:**Hvorfor Irland og ikke Danmark?**

Dagens vinderspørgsmål:

Hvorfor mister Irland suverænitet ved at tilslutte sig den ny unionstraktat, der i dag er blevet undertegnet af EU-lederne i Lissabon, når Danmark ifølge regeringens betalte jurister ikke gør det?

Og hvorfor skal irerne – som de eneste i EU – have lov til at stemme om Lissabon-traktaten ved en folkeafstemning, når danskere og briter og de øvrige EU-befolkninger ikke må?

Allerede i november meddelte den irske premierminister Bertie Ahern, at irerne skal stemme om den ny traktat, der afløser den tidligere forkastede forfatningstraktat. Afstemningen finder sandsynligvis sted i første halvdel af 2008. Traktaten træder efter planen i kraft 1. januar 2009.

I alle EU-lande ønsker et flertal af befolkningerne at stemme om den nye forfatningstraktat, der i sit indhold på alle væsentlige punkter er identisk med den, som franskmænd og hollændere sagde nej til. De får ikke lov igen. Den franske præ-

sident Sarkozy erklærede på et internt EU-møde, som blev lækket til pressen, at traktaten ikke skulle til folkeafstemning, fordi alle befolkningerne var imod. Måske lige med undtagelse af Irland og et par lande mere, hvor det er muligt at få et ja – og hvor et nej ikke vil få den konsekvens, at traktaten falder, selvom det juridisk vil være tilfældet ved et irsk nej.

Fogh snyder Danmark og danskerne, så vandet driver. Og Helle Thorning-Schmidt gør nøjagtig det samme. Der er indgået en hemmelig, uhæderlig og udemokratisk alliance mellem de to 'rivaler' om at røvende danskerne en gang til.

SF vil angiveligt gerne have traktaten til folkeafstemning, men gør ikke noget for, at den kommer det, og vil med overvældende sandsynlighed stemme for traktaten. Gennem længere tid har Folkebevægelsen mod EU indsamlet underskrifter for en folkeafstemning. Denne kampagne bliver nu intensiveret. Kravet om en folkeafstemning skal ikke opgives, fordi regeringen og den parlamentariske opposition samarbejder om lusk, tværtimod.

De kommende uger vil vise, om Fogh kan svindle endnu en udemokratisk beslutning igennem folketinget i pagt med Socialdemokraterne

Folkebevægelsen mod EU og en række andre organisationer og partier fortsætter indsamlingen af underskrifter for kravet om folkeafstemning, selvom både Fogh-regeringen, Socialdemokraterne og De Radikale er blevet enige om, at der ikke er grund til at spørge vælgerne om Lissabon-traktaten.

- Vreden over den udemokratiske fremgangsmåde overskyggede julefreden og gav indsamlere på gaden mange skulderklap. Holdningen er klokkeklar: Den traktat skal til afstemning, og nu bliver ikke ændret en tøddel ved de forbehold, siger nogle af Folkebevægelsens aktivister. Flere tusinde har skrevet under i løbet af den sidste uge.

Parallelt med kravet om en folkeafstemning er der bebudet en retssag mod statsministeren af en kreds, der bl.a. tæller Ole Krarup, og der er stillet krav om uvildig redegørelse om EU-forfatningens konsekvenser for folkestyret.

Charteret om grundlæggende rettigheder

Som en del af festspillet i Lissabon underskrev EU-toppen også *Charteret om grundlæggende rettigheder*. Det blev vedtaget som et appendiks i 2000, men bliver med Lissabon-traktatens ikrafttræden juridisk bindende. Charteret giver et 33 sideres katalog med juridiske rettigheder, der er forpligtende for EU's institutioner, organer, kontorer og agenter og for medlemsstaterne – dog kun når disse gennemfører EU-retten.

Rettighedskataloget er tidligere bl.a. blevet kritiseret for at udvide ejendomsretten og overlade det til EU-myndigheder at vurdere, hvornår 'fællesskabets' interesser står over individuelle.

Menneskerettighedsorganisationer har givet udtryk for alvorlige bekymringer, fordi EU reelt ikke vil overholde rettighederne i praksis: De undergraves af terrorlovgivning og overvågning; tusinde emigranter dør hvert år ved grænserne.

Endvidere bekymrer det, at EU med sit Charter undergraver Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Dets juridiske og politiske konsekvens kan blive, at medlemsstaternes eksisterende forfatningsmæssige bestemmelser om menneske- og borgerrettigheder tømmes for reelt indhold, når virkeligheden er den, at der ikke er mange områder, der ikke er befamlet af unionen, og EU-retten har forrang for medlemslandenes.

Justitsministeriets redegørelse om Lissabon-traktaten er heller ikke på dette spørgsmål et redeligt stykke arbejde. Ubekymret lader juristerne hånt om de mange års praktisk erfaring med EU-systemet og 'glemmer', at når EU vil blande sig i ytrings- og forsamlingsfrihed m.v., er det på baggrund af en dagsorden, der handler om mere union. Det er derfor i sidste ende rettigheder, der bliver taget væk.

Lettelsens suk

Anders Fogh ventede til dagen før, EU's regeringsledere underskrev Lissabon-traktaten og sendte den til ratifikation i medlemslandene, med at bekendtgøre, at han ikke vil spørge befolkningen om traktaten. Meddelelsen udløste, hvad pressen har beskrevet som et 'lettelsens

Folkebevægelsen mod EU samler underskrifter

Kæmp for en afstemning

Demonstration mod EU i Irland 2004

suk' i de andre hovedstæder, hvor folkeafstemninger ses som den største forhindring for udviklingen af 'et stærkere EU' – med andre ord en supermagt baseret på nyliberal økonomisk politik.

Fogh indrømmede efter EU-topmødet, at regeringen har været i tæt samarbejde med det tyske formandskab i foråret om at omformulere ni punkter, der af justitsministeriet var udpeget som problematiske i forhold til den danske grundlov.

Under hele forløbet siden juni har det derfor stået klart, at justitsministeriets skinundersøgelse ville frifinde den nye tekst. Alligevel har regeringen og Socialdemokraterne i skøn forening nægtet at fortælle sandheden og konsekvent udtalt, at de først skulle læse den endelige tekst

og justitsministeriets redegørelse, før de ville tage stilling til en eventuel afstemning.

Oven i købet stillede Helle Thorning i udsigt, at en folkeafstemning kunne komme på tale af politiske grunde.

Men det var alt sammen løgn og bedrag, der skulle sikre, at EU ikke blev et tema i valgkampen.

Slutspil

Skuespillet i Danmark gentager sig i forskellige afskygninger i resten af EU, hvor især England gør uheldigt bemærket. Gordon Brown boykottede først EU-Afrika-topmødet og forsøgte bagefter at snige sig uden om at deltage i den højtidelige underskrivning af traktaten

af skræk for den hjemlige opposition. Efter topmødet bedyrede Brown i kor med Fogh, at dette var den sidste traktatændring i en overskuelig fremtid. At de lige havde været med til at vedtage et fransk forslag om en "refleksionsgruppe", der skal komme med forslag til EU's fremtidige udfordringer og målsætninger, er en helt anden historie.

Den danske ratificering kommer til behandling i folketinget i løbet af januar, hvor Enhedslisten og Dansk Folkeparti er de eneste, der vil stemme imod. SF er blevet lovet indflydelse på en kommende afstemning om undtagelserne og er mere end villig til at indgå i en dialog med de andre EU-positive partier i folketinget om Danmarks fremtidige placering i EU.

EU udbytter Afrika

Det er ikke hver dag, Afrikas regeringsledere bliver inviteret til møde med EU. Første gang var syv år siden i Kairo. Her stadfæstede man en række handelsaftaler, som udløber med udgangen af 2007, efter at WTO har underkendt dem.

EU er nu på banen med aftaler af en ny type økonomiske partnerskaber. Det fremhæves af EU, at der er tale om at se fremad, at EU og Afrika er ligeværdige partnere. Kun 12 lande ud af de 53, der kom til mødet, bukkede under for presset til at skrive under på de nye aftaler, som indgås mellem EU og de respektive lande. Dermed håber EU alligevel, at de har fået stukket en kile ind i den relativt nydannede afrikanske union.

- Der er tale om proforma-aftaler. EU er et af verdens rigeste områder, mens Afrika er det fattigste. Derfor er de krav EU stiller om åbne markeder og frihandel helt urimelige. EU's bureaukratiske og tekniske handelshindringer er det stik modsatte af åbne grænser for afrikanske varer, og det er et uforskammet krav, at Afrika ikke må beskytte sig mod europæiske monopoler, f.eks. med toldmure, vurderer Mellemfolkeligt Samvirke til Kristeligt Dagblad.

Forny dit abonnement!

Det er tid til at betale for abonnement.

I løbet af den kommende tid vil du modtage et brev med girokort. Ellers kan det betales over netbank, **reg.nr. 1551. Konto16634271.**

Pga. prisstigninger, ikke mindst portostigningen fra 8,25 til 10 kr., er vi at nødt til at hæve prisen for et års abonnement på Kommunistisk Politik fra 480 til 530 kr., og et halvårs abonnement fra 280 til 310 kr.

Dansk domstol tildeler en sejr til frihedskæmpere over hele verden

Af Ron Ridenour, 13. december 2007

Den i Danmark bosatte amerikanske journalist, som har rapporteret fra hele retssagen mod Fighters+Lovers, kommenterer her dommen og den temmelig overraskende frifindelse. Artiklen er oversat fra engelsk af Kommunistisk Politik.

En stor sejr, som kom uventet for mange involverede og observatører, tilfaldt i dag i Københavns Byret folk, som kæmper for deres frigørelse og selvstændighed, og mennesker, som handler i solidaritet med disse.

En juridisk dommer og to lægdommere fandt de syv anklagede danske solidaritetsaktivister fra 'Fighters and Lovers' uskyldige i justitsministeriets anklage om, at de havde ydet materiel støtte til 'terroristorganisationerne' FARC (Colombias Revolutionære Væbnede Styrker) og PFLP (Folkefronten til Palæstinas Befrielse).

Da FARC og PFLP ikke er terrororganisationer, er ingen af de syv aktivister skyldig i nogen forbrydelse, konkluderede dommerne.

De syv havde produceret og solgt T-shirts med FARC- og PFLP-emblemer for

at rejse en debat om de danske Danmarks terrorlove, der er formet efter USA's 'Patriot Act' og EU's terrorliste, på hvilken FARC og PFLP er placeret som terroristgrupper.

Dommer Ulrik Stage-Nielsen udtalte i sin kendelse bl.a.:

"Byretten har i dag frifundet syv personer, som var tiltalt for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 114 b, som vedrører økonomisk støtte til terror-organisationer, ved at yde økonomiske støtte til FARC og PFLP."

"Retten fandt, at organisationerne udfører handlinger, som omfattet af straffelovens §114 om terror, men fandt det ikke bevist, at formålet med disse handlinger var at skræmme befolkningen eller uretmæssigt tvinge offentlige myndigheder til at foretage eller undlade at foretage en handling eller at destabilisere samfundsmæssige strukturer, som anført i bestemmelsen.

En af de tre voterende fandt dog, at der var bevis for, at FARC havde det anførte formål med handlingerne."

Den danske domstolsafgørelse danner præcedens på verdensplan. Ingen anden domstol – bortset fra i Colombia og Israel – har fældet en juridisk dom over de pågældende grupper for terrorforbrydelser. Den vil have betydning for den internationale politiske og juridiske verden; dommen er et tilbageslag for den imperialistiske koalitions 'krig mod terror', hvoraf en enkelt af dens konsekvenser er begrænsning af de borgerlige frihedsrettigheder.

Retten anerkendte forsvarrets argumentation, at selvom begge de væbnede bevægelser i deres kamp mod undertrykkende regeringer over fire årtier havde begået konkrete grusomheder, er deres mål ikke terrorisme; målet er snarere at bekæmpe regeringstropper og paramilitære styrker og fremtvinge en anden politisk kurs, uden en hensigt om at skade grundlæggende forfatningsrettigheder.

FARC og PFLP, udtalte retten, foretog ikke 'en terrorisering af befolkningen', som det forudsættes i dansk lov, paragraf 114, for at blive klassificeret som terroristisk; det var heller ikke deres hensigt at 'destabilisere eller ødelægge landets grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomi-

ske eller sociale strukturer'.

En af lægdommerne var uenig om terroraktioner, som hævdedes gennemført af FARC. Den samlede stemmeafgivning var 4-0 imod statsanklagerens terroranklage med hensyn til PFLP, og 3-1 med hensyn til FARC.

(Det skal vides, at af de tre dommere har den juridiske dommer to stemmer og hver lægdommer én stemme. Hvis dommen var 2-2, ville den juridiske dommers to stemmer være den afgørende).

Det er uvist, hvorvidt statsanklageren vil appellere afgørelsen. Dens sag er tynd, som det klart fremgår af den 50 sider lange retsafgørelse. Der blev ikke fremlagt nogen håndfaste beviser på terror. Domsudskriften fastslår, at kun et af anklagerens vidner havde noget direkte kendskab til terroranklagerne. Den israelske forsker Reuven Paz vidnede i retten mod PFLP som en angivelig terrororganisation. Men hans troværdighed blev ikke bedømt som stor, i betragtning af at han havde arbejdet for Israels efterretningstjeneste i 27 år.

Et andet af anklagerens vidner var Angel Rabasa, ex-cubaner, som optrådte som vidne for Rand Corporation, en californisk baseret våbenindustri og amerikansk militær tænketank. Hans troværdighed blev undermineret, da det blev afsløret, at han havde arbejdet for amerikansk militær, selvom han havde benægtet dette. Ydermere påstod han i retten, at FARC aldrig har optrådt på den legale politiske arena, på trods af at han selv havde skrevet det modsatte i sin bog *'Colombia Labyrinth'*, der blev offentliggjort af RAND i 2001 med støtte fra det amerikanske militær.

Overraskende afgørelse

Domstolens kendelse var overraskende, når man tager tidens stærke strømninger i betragtning – de konstante angstskabende signaler om terrorangreb, som dagligt udbredes af massemedierne og regeringen. Den danske regering er også fuldt involveret i krigen mod Afghanistan med 650 soldater udrustet med tanks og tungt artilleri. Danske soldater bliver jævnlige skudt og dræbt dér.

Den danske regering fortsætter ligeledes

FARC med T-shirt fra *Fighters and Lovers*

med støtte fra den socialdemokratiske 'opposition' sit 'engagement i det irakiske projekt', om end med deltagelse af et stadig mindre antal militærstyrker.

En anden grund til, at afgørelsen var overraskende og et løft for den politiske aktivisme, er, at domstolen kunne have valgt den lette vej ud af dilemmaet om, hvem der er terrorist, og hvem der ikke er det. Anklagerens sag imod de syv skulle baseres på den økonomiske støtte. Derfor var overskuddet fra salget af T-shirts, som skulle gå til en radiostation for FARC og et plakat-trykkeri til PFLP, afgørende.

Men for anklageren sag var der et teknisk problem, nemlig at de indsamlede 4-5.000 dollars til de to grupper blev konfiskeret af det danske politis efterretningsvæsen (PET), før nogen af dem kunne blive afsendt. PET konfiskerede også nogle T-shirts og *'Fighters and Lovers'* computer og deres hjemmeside.

Retten kunne nemt have frikendt de syv, fordi de ikke konkret havde brudt loven. Men den valgte i stedet ikke at gå udenom, men tackle den politiske sag direkte og lige på: Er FARC og PFLP terrorister? Dens afgørelse er et klart NEJ.

Afledte konsekvenser

Byrettens afgørelse vil også have positive konsekvenser for tre andre danske organisationer, som også har givet materiel støtte til FARC og PFLP.

Den første til at gøre det var Foreningen Oprør, som indsamlede og sendte adskillige tusinde dollars til både FARC og PFLP, som kunne bruge dem, som de ville. En af Oprørs talsmænd, Patrick MacManus, er sigtet for at have forbrudt sig mod samme lov, paragraf 114. Denne sag er blevet udskudt på grund af hans sygdom.

En nøgleperson i Oprør udtaler, at der med domstolsafgørelsen i sagen mod *'Fighters and Lovers'* heller ikke er nogen grund til at fortsætte sagen mod MacManus.

En gruppe danske modstandsfolk og veteraner fra 2. verdenskrig (Horsørød-Stutthof-Foreningen) har også sendt penge til FARC for at udfordre staten, som afviste at stille disse gamle helte for retten. Som solidaritetsaktion med *'Fighters and Lovers'* har en københavnsk faglig klub for tømrere og bygningsarbejdere for nylig gjort det samme.

Under en efterfølgende fest med colombiansk musik, som fejrede dommen og frifindelserne, opfordrede en af de frikendte til, at denne domstolsafgørelse følges op af solidaritetsaktivister over hele verden og bruges som et redskab til at gå i offensiven mod de repressive terrorlove.

- Brug kendelsen til at forlange, at terrorlisterne kastes i skraldespanden, og styrk solidariteten med de retfærdige frihedskampe over hele verden, sagde han.

Succes med psykologhjælp til lærlinge saboteres

Mange elever på landets tekniske skoler har så store problemer, at de har brug for psykologhjælp, og fra august i år blev det lovpligtigt for erhvervsskolerne at tilbyde psykologhjælp. Men skolerne ender i en absurd ond cirkel, fordi der ikke er fulgt penge med fra Undervisningsministeriet til at gennemføre den pålagte opgave, og økonomien er stram i forvejen, understreger formand for foreningen af skolelederne på de tekniske skoler, Lars Mahler.

Tidligere gode erfaringer viste sig på Erhvervs Uddannelses Center SYD (EUC) i Sønderborg, hvor 61 unge elever blev henvist til psykolog, og af dem faldt 21 fra, svarende til 34%. 66% af de potentielle "frafaldne" blev altså fastholdt i uddannelsen. De henviste fordelte sig ligeligt mellem piger og drenge. Cirka halvdelen kæmpede med problemer som angst, depressioner, spiseforstyrrelser, søvnforstyrrelser eller tvangstanker.

Bryghus-blokade fortsætter

Den blokade, fagforeningen 3F sammen med en række andre forbund under LO havde iværksat over for Nørrebro Bryghus med krav om overenskomst, fortsætter. Arbejdsrettens nylige dom lød på, at konflikten var fuldt legal. I dommen lægges der vægt på at hovedformålet var at "fastholde og forsvare veletablerede overenskomstmæssige positioner", og at fagforeningen har en så "fundamentalt stærk og legitim interesse", at det retfærdiggør den faglige konflikt.

Fødevarerprisstigninger

En gennemsnitsfamilie på to voksne og to børn bruger næsten 50.000 om året, dvs. godt 4.000 kroner om måneden, på fødevarer. På et år er priserne steget med næsten syv procent, viser Danmarks Statistik. Overgangen til at benytte bio-ethanol, dvs. madbrændsel, i benzinen på trods af sult i verden har været med til at presse fødevarerpriser opad på især brød og mælkeprodukter. Det er priser, der hermed er gået over til tilnærmelsesvis at følge stigningstakten i energipriserne på olie.

EU angriber blokadevåbnet og etablering af overenskomster

De værste anelser blev bekræftet i EU domstolens afgørelse i Vaxholm sagen

Et af EU monopolernes vigtigste bærende principper i jagten på profit er virksomheders og varers frie bevægelighed. Det ønsker EU nu at holde endnu mere i hævd med sin domstolskendelse, som gør svenske fagforeningers blokade af det lettiske byggefirma, Laval, ulovlig – baggrunden er fagforeningernes krav om, at virksomheden må følge de svenske overenskomster. Et krav som blev fulgt op af langvarig blokade.

Undergravende dom

Kendelsen er et opgør med tilkæmpede faglige rettigheder i Sverige og i Danmark i form af den nordiske aftalemodel. Her er spørgsmålet om overenskomster et anliggende imellem arbejdsgivere og fagforeningen, hvor fagforeningen hidtil har, kunnet iværksætte blokade i

Baggrunden for den faglige konflikt:

Det svenske byggefirma Laval vandt renoveringen af en skole i Stockholm forstaden Vaxholm i 2004. Svenske fagforeninger krævede svensk overenskomst til 145 kr. i timen til de ansatte i det lettiske firma bosiddende i Letland.

Derfor blev Laval blokeret og endte med at gå konkurs og lagde efterfølgende sag an mod fagforeningen, med påstanden om at de brød EU's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed og friheden til at sælge tjenesteydelser over grænserne.

kampen for indgåelse af overenskomster og lokalaftaler.

Denne ret vil EU domstolen reducere eller reelt helt undergrave ud fra deres fortolkning af "hensynet til virksomheders og varers frie bevægelighed."

EF-domstolen udtaler, at kravet om kollektive overenskomster i den kon-

Ny stramning af rådighedskravene

Til nytår træder en ny lov i kraft, der vil få stor betydning og medføre voldsomme konsekvenser for arbejdsløse i alle kategorier. Fremover skal dagpenge-modtagere, kontanthjælpsmodtagere (der er "matchet" i gruppe 1-3) og alle andre jobsøgere bekræfte deres aktive jobsøgning mindst én gang om ugen.

Det skal ske ved, at de logger på "Jobnet", hvor de skal bekræfte, at de aktivt søger job.

Det er til stor gene for mange, der ikke har en hjemme-computer, hvilket mange arbejdsløse ikke har. De skal derfor opsøge en computer med dette ene formål for øje. Man kan ironisk spørge, hvori fidusen består, når man fratager folk tid, som de kunne have brugt til at søge arbejde i?

Konsekvenserne bliver til gengæld særdeles mærkbare, hvis man ikke opfylder lovens bogstav. Glemmer man at bekræfte, at man er aktivt jobsøgende, slipper man i første omgang med en

advarsel, hvilken tæller i et år. Hvis man inden for dette år forbrøder sig igen, falder Hjort Frederiksen's hammer prompte. Beskæftigelsesministeren dømmer karantæne med fratagelse af dagpenge, kontanthjælp, sygedagpenge, eller hvad det nu må være.

Det er ens egen pligt at blive tilmeldt systemet igen, og det kan sagtens tage op til en måned.

Man skal selvfølgelig også indrapportere ferie og sygdom.

Med denne ny stramning af rådighedsreglerne understreger beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, VK-regeringen og Folketinget blot, at junglen af lovkrav til de arbejdsløse kun har ét formål: at gøre livet surt for dem og forsøge at straffe dem på pengepungen. For arbejdspladserne er der jo ikke!

Loven understreger, at det er borgernes eget ansvar og ingen andres.

Øvrige oplysninger kan ses på www.ams.dk/sw21979.asp

krete sag, kan "gøre det mindre tiltrækkende og endog vanskeligere for disse virksomheder at udføre byggearbejder på svensk område." At de af denne grund udgør "en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser."

Dommen påstår også at kollektive kampskridt, som blokader ikke kan begrundes i at "beskytte arbejderne"

når de lønforhandlinger blokaden vil fremtvinge ikke indgår i en bestemmelse der er "tilstrækkelig præcis og tilgængelig".

Dommens konklusion er at overenskomster skal ophøjes til lovgivning i Folketinget, ellers kan udenlandske virksomheder hævde at mindstelønnen og andre spørgsmål behandlet i overens-

komsten ikke skal følges.

EU-domstolens afgørelse er et reaktionært angreb vendt imod arbejderklassens rettigheder. Men EU-dommen kan ikke aflyse "ulovlige" blokader og overenskomststridige strejker som vil blive nødvendige i forsvaret af de kollektive rettigheder.

Solidaritet sikrede tilbagetrækning af fyring

Genansættelsen tirsdag af den fyrede fagligt aktive murersvend Mattias Tesfaye er af stor generel betydning på området. Arbejdsforholdene i især byggebranchen er sat under et voldsomt pres i forbindelse med, at arbejdsgiverne udnytter og misbruger udenlandsk arbejdskraft. Slap man af sted med en den pågældende fyring, var der åbnet en ladeport for forfølgelse af fagligt aktive. Er der noget, der er brug for på dette område, er det faglig aktivitet for ordnede løn- og arbejdsforhold.

Forud for tilbagetrækningen af fyringen havde 150 bygningsarbejdere i København i sidste uge solidarisk strejket mod entreprenør E. Pihl & Søn for at få genansat deres arbejdskammerat. Mandag gik de igen i arbejde og afventede herefter udfaldet af den lovede lokale forhandling. Den forhandling, der resulterede i tilbagetrækning af fyringen. Var fyringen ikke trukket tilbage, var strejken uden tvivl blevet genoptaget, med sandsynlighed for at brede sig til andre områder.

Mattias Tesfaye er fagligt aktiv, nemlig

bestyrelsesmedlem hos Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening og tidligere formand for 3F Ungdom.

I første omgang var firmaets påskud for fyringen "omstruktureringer". Siden hen blev fyringen fra Pihl & Søns side forsøgt forvandlet til en nødvendig medmenneskelig handling, da firmaet påstod, at tyske arbejdere "føjte sig truet". Det farlige var, at Mattias Tesfaye ønskede at skabe orden i kaos vedrørende løn- og arbejdsforhold og derfor i arbejdstiden forsøgte at overtale tyske bygningsarbejdere på pladsen til at organisere sig i fagforeningen.

For Pihl og Søn er arbejdet for ordnede arbejdsforhold og organisering åbenbart noget af en alvorlig forbrydelse. For bygningsarbejderne, hvor løn og arbejdsforhold i denne tid er under pres og undergraves, er forsøget på at organisere de udenlandske arbejdere en vigtig solidarisk handling og af principiel betydning både for danske og udenlandske arbejdere.

Stadig flere udenlandske arbejdere

arbejder i dag i byggebranchen i Danmark, og tingene har udviklet sig med arbejdsgivernes mere end velvilje til et uigennemskueligt kaos omkring deres løn og arbejdsforhold.

For arbejdsgiverne er der en stærk interesse i anvendelse af udenlandske arbejdere til discountlønninger og dumping af arbejdsforhold. Herved slår de to fluer med et smæk. Disse betingelser kan være en rambuk for at sænke bygningsarbejdernes generelle forhold.

Det er også tankevækkende, at selvom krisen allerede alvorligt begynder at banke på, og allerførst i byggebranchen, så er regering og arbejdsgiverforening mestre i at skråle op om "katastrofal mangel" på arbejdskraft, vel vidende at fyringer i byggebranchen ligger lige om hjørnet.

For arbejdsgiverne har en større arbejdsløshedshær aldrig været til at kimse af. Det værste, der kan ske for dem, er fuld beskæftigelse.

Trykkende tanker

En kommentar op til nytåret 2007/2008 af B.C. Andersen

Her i december gærer og rumler nisseøllene, som er langt ud over sidste salgsdato, i mangel en overførselsmave.

Og er man uden friværdis, aktie eller pensionspekulationer, føler man næsten denne rumlen og tiltagende eksplosionsagtige trykken som "en guds velsignelse" oven på om ikke et helt års, så dog en måneds vellevned, hvor det billigste, klæge mørke rugbrød fra discounten på en måned er steget med 25 procent, "den gode hakkede" med *den sunde fedtprocent* på 18 til 22 tog et festligt prishop i køledisken på 30 procent, smørret – det fra Kærgården – skrabet sneg sig op på en 33 procent stigning. Kun hvad en virkelig trængende har brug for, lokumpapir, koster stadig en tier, men for seks ruller, i stedet for tidligere otte!

Denne trykken, mangel på lidt omsorgsfuldt blødt papir, her sidst på måneden, og så lageret af gratisaviser, sætter gang i ens til tider sparsomme tanker, som man sidder ene og læser for sig selv bag den lukkede dør.

Men ingen skal høre mig klage, heller ikke kræve ind og hyle op om mere i førtidspension. Jeg skal ikke hænges ud for at bære ved til blålet, have skylden for et kommende bank- og finanskrak, hvor bunden går ud af ejendomsmarkedet, folk bliver sat på gaden af banker og kreditforeninger.

Det må hjemmehjælperne, plejehjemspersonalet selv bære ansvaret for, når deres hæmningsløse forventninger til de kommende overenskomstforhandlinger udmøntes til kroner/euro og ifølge OECD helt og aldeles river tæppet væk under dansk økonomi og velfærdssamfundet!

Man må være solidarisk, skriver aviserne, og det skal kunne betale sig at arbejde, hører jeg inde fra stuen, radioen samstemmende falde i. Se bare til CEPOS, de har fat i den rigtige ende. En 23 procent flad skat til alle, det er solidarisk. Ens skatteprocent, det må kunne få selv de sidste med poserne nede på bænken til at lette sig, få fingeren ud, især når finansieringen indebærer en afskaffelse af alle overførselsindkomster, på nær en uspecifik invalidpension i særlige individuelle tilfælde og en smule privatiseret fattighjælp til de virkelig ufor-skyldte fattige, hvem de så er. Måske dem fra opgangene, kælderhalsene, bag buskene i parken, der ikke kom i tv, da kronprinsen delte fradragsbe-

rettigede og sponserede fribilletter ud til en fodboldkamp, når foråret engang sætter ind!

Som man sidder ene i fred, læser de reklamefinansierede trykte medier, mens man venter, løser tingene sig, det falder ligesom på plads. Markedet har jo vist sig at kunne klare alle udfordringer og behov. Tag nu de gamle, der i årevis ikke har kunnet få hjemmehjælp. Regeringen har jo ret, det er et spørgsmål om ledelse og planlægning, ikke om penge eller flere hænder, som de socialistiske ballademagere kæfter op med.

Der skal nytænkning til som i Århus, hvor man kreativt og på en positiv måde løser mangelen på hjemmehjælper ved at revidere og nytænke vagtplanerne, så en hjemmehjælper kan være to steder på en gang. Det må vel siges at være kvalitetsreform og dokumenterbar nytænkning!

Det samme med ventelisterne, behandlingsgarantierne, manglen på læger og sygeplejersker i det offentlige. Ud med de to ruller blødt enkeltlagspapir fra discounten, ind med gratisaviserne. Det er simpelt og ligetil.

Det offentlige sygehusvæsen med alle dets dårligheder og skavanker, ventelister, behandlingsgarantier og utilfredse og underbetalte sygeplejersker skal i højere grad lade markedet og det private initiativ klare problemerne, overlade flere operationer til det stigende antal privathospitaler, så behandlingsgarantierne bliver overholdt, og patienterne bliver glade. Den øgede aktivitet på landets privathospitaler nødvendiggør mere personale, som hentes på de offentlige sygehuse, og de før så utilfredse og underbetalte sygeplejersker får bedre arbejdsvilkår og en langt højere løn. Det er Ebberød Bank og kan måske ligne en moms-karrusel, men meningen er god nok. Til sidst er alle ansat i det private og de offentlige sygehuse nedlagt som følge

af de besparelser, der må til for at opretholde skattestoppet, de stigende sundhedsøkonomiske omkostninger, omfordelingen af penge fra det offentlige til den private sektor betyder. Men markedet har vel så bevist sin overlegenhed og sikret den fremtidige velfærd, eller hvad?

Og mens vi er ved sundhed, så er der nogen, som siger, fisk ikke er så ring'. Sådanne gærende nisseøl er heller ikke så ring'.

Tv-Avisen, man ik' ka' pak' fisk ind i, er heller ik' så ring'. Den kan pakke så meget andet ind!

Som når politiet pakkes ind i vat. Mikrofonholderne står som De tre aber – ikke se, ikke høre, ikke tale – og i forbifarten, betalt, bestilt, let og elegant, undlader de at gå bare lidt i dybden med krænkelserne af borgernes rettigheder og landets lovgivning fra politiet, som i mangel af papir fra discounten bruger Grundloven henne på stationen og stiller sig op i den lange kø ved håndvasken bag

statsmagtens øvrige håndlangere og lakajer.

Ulovlig indtrængning, ransagelse uden dommerkendelser, hærværk, som løber op i flere hundrede tusinde kroner hos organisationer, institutioner og privatpersoner – eksempelvis Rød Ungdom, Socialistisk Ungdomsfront, Det Frie Gymnasium, Internationalt Forum, Tillidsmandsringen, trykkeriet Røde Hane, Værestedet Gaderummet, hos kunstforeninger og lokale tv-stationer – i kølvandet på rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej, er "ikke noget, man taler om", selvom der er langt mellem nyhederne i den evige strøm af intetsigende gentagelser på den såkaldte nyhedskanal, der leverer en lind strøm 24 timer i døgn.

Der skulle ellers være nok for en ikke særlig opvakt journalist, nu da den globale opvarmning og klimaændringerne tilsyneladende også har ramt politietaten. Paramilitære metoder som i Sydamerika har i stigende grad vundet indpas blandt "lovens håndhævere". Ulovlig bortførelse og gennembankning af tilfældige borgere på gaden, som da den 17-årige Henrik på sin fødselsdag blev et tilfældigt offer og "kørt i skoven" af civilklædt politi, er kun et blandt mange af etatsens nye metoder, som sammen med masseanholdelser, gasangreb

på lovlige demonstranter, der fanges og lukkes inde ved en knibtangsmanøvre og ikke kan slippe væk, skal skræmme og afholde befolkningen fra at være uenige med regeringen og de valgte politikere.

Man kunne fristes til at spørge: Hvorfor er der ingen af alle mediedarlingerne, der stiller spørgsmålet, hvordan er det nu lige, det ligger med definitionen på terror, der sætter en organisation på EU's terrorliste?

Men det er nu heller ikke let for folketings og de valgte politikere med en stadig mere uregerlig, udemokratisk befolkning, der hele tiden bare er

uenig og utilfreds. Ingen har endnu sagt det højt, men *befolkningen er uden for pædagogisk rækkevidde!*

Som nu i spørgsmålet om Lissabontraktaten, der ifølge regeringen og de juridiske eksperter end ikke er en traktat eller noget, man behøver at tillægge særlig betydning. Men her vil ikke kun den danske befolkning høres ved en folkeafstemning. I samtlige medlemslande er der flertal for folkeafstemning, fra Slovenien med det laveste på 55 procent til England med 83 procent, og de 87 procent i Irland, hvor befolkningen som de eneste efter planen nådigst får lov til at stemme, og efter millioner af euro er brugt på en skræmme og lokke kampagne.

De penge sparer vi i Danmark. Folketinget og statsminister Anders Fogh vedtog demokratisk i tide ikke at høre en i bunden udemokratisk befolkning, som er uden visioner og ej har indsigt nok til at kunne træffe den helt rigtige beslutning, der med en anden stor dansk statsministers ord fra 1941 klart betyder "... at Europa vil undergå en udvikling, og Danmark som andre nationer gå ind i de nye baner for samvirke og samhandel, men det vil næppe være svært for Danmark, thi i svundne tider har vi haft en betydelig samhandel med Tyskland, og dertil er erhvervsliv og befolkning rede ..."

"... De små stater har intet at frygte, de vil beholde deres selvstændighed. Kun på det erhvervs-mæssige, militærpolitiske og udenrigspolitiske område må ledelsen være fælles og bestemmes af Tyskland, ellers kan de enkelte lande indrette sig, som de selv vil."

Også i 1941 omfattede planen for en Europæisk Union et fælles statsborgerskab, en fælles mønt, retslig og politimæssigt harmonisering, en fælles korporativ forfatning, der til forveksling kunne ligne nogle af de fire forbehold, der på demokratisk vis snart bliver fjernet af manipulatorens, marionetten og kloningen Anders Thorning Helle Fogh

Danmark kan så fuldt ud yde sit bidrag til udbredelsen af menneskerettigheder, de sande vestlige værdier, demokrati verden over, et nyt neuuropæisk folkefællesskab under førerskab af lederen i Det Hvide Hus.

Det er ligesom Danmarks tidligere og nuværende humanitære indsats på Balkan, i Irak eller i Afghanistan ikke noget, man sætter til folkeafstemning.

Folket ved man ikke, hvor man har. Det kunne rejse sig, trække og skylle ud!

DKU – perspektiver og planer

Her ved enden af året gør Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU) traditionen tro status over det forgangne år og ser Fremad mod året, der kommer

2007 har været et begivenhedsrigt og erfaringsgivende år for den progressive del af ungdommen og landets eneste kommunistiske ungdomsorganisation, DKU.

Årets mest levende kampfelt har helt sikkert været kampen for et nyt ungdomshus. Efter rydningen d. 1. marts 2007 er bevægelsen for et nyt hus til stadighed vokset og har mobiliseret stadigt flere. Aktionsformerne har været mangfoldige, og ekkoet har rystet Københavns gader.

Det er en kamp, der i praksis har vist, hvordan socialdemokratisk politik udmønter sig lokalt. Salget og rydningen har huset var en forbrydelse mod ungdommen og den antikommercielle ungdomskultur. Det var ligeledes en del af en større EU-indsats mod ungdomshuse og fristeder. I det nye Europa er der ikke plads til en ungdom, der ikke retter sig ind efter kapitalens profitbegær.

Kampen har både været kampen for et helt konkret hus og fristed, men også en mere omfattende kamp imod normalisering, ensretning, en neoliberal dagsorden og parlamentariske svindlere, og for retten til selv at have indflydelse på sit liv og sin kultur.

DKU har prioriteret kampen for fristeder højt og har deltaget som en aktiv og loyal del af bevægelsen. Vi har været med til at udvikle nye aktionsformer og er stadig blevet ved. Desuden har vi spillet en stor rolle i forhold til bevægelsens forståelse af, at det kun er gennem fortsat og styrket kamp, at vi vinder vores fristed. Politikerne på rådhuset er ikke pludselig søde, men de kan presses fra gaden.

Den voldsomme uoverensstemmelse, der er mellem ungdommen på gaden og det parlamentariske cirkus, afspejler sig både lokalt og nationalt.

Der er en stadig større modstand i befolkningen mod dansk krigsdeltagelse, mod

nedskæringer, forringelser og imod EU-projektet. At Fogh og hans kumpaner ved folketingsvalget i november fik lov til at fortsætte deres regeringsperiode, handler ikke om befolkningens opbakning, men om bevægelsernes svaghed.

SF og Enhedslisten valgte som den såkaldte parlamentariske venstrefløj at udradere spørgsmålene om dansk krigsdeltagelse og kampen for en folkeafstemning om reformtraktaten fra valgkampen. De gik så vidt som til at aflyse en antikrigsdemo mod Afghanistan-krigen pga. valgkampen.

Centrale spørgsmål blev i valgkampen reduceret til spørgsmålet om Anders eller Helle og om mere velfærd og lavere skat eller endnu mere velfærd og højere skat. Det var et valg imellem to personer, der i ord og handling stort set repræsenterer den samme politik. Folketingsvalget var et valg, hvor man altså ikke rigtig kunne vælge noget alternativ til den førte politik, og resultatet er derfor ikke overraskende.

Det fortæller mest af alt om et stadigt stigende gab imellem folkets meninger og parlamentarikerne. Desuden fortæller det om, hvad der sker, når bevægelserne ikke presser på.

Derfor er en meget meget aktuel erfaring fra året, der næsten er gået, at det kun er på gaden, gennem kampe, aktioner, demonstrationer, strejker og massemobilisering, at vi kan få opfyldt vores krav. Så længe vi ikke har en parlamen-

tarisk repræsentation, kan vi ikke overlade det til partierne at rejse de vigtige spørgsmål for os.

I det forgangne år har DKU som ungdommens kommunistiske forbund høstet vigtige erfaringer, og det er på dem, vi vil bygge det næste års arbejde.

DKU er blevet styrket, dels pga. en opprioritering af arbejdet med vores egen organisation og dels pga. vores loyale deltagelse i klassekampen. Vi har formået at øge opmærksomheden om organisationen, og vi er især i København kommet offensivt ud med vores politik. Det har også betydet, at vi har rekrutteret en række nye medlemmer i løbet af året. Erfaringerne med dette arbejde vil blive taget med videre, og vi regner med at se DKU som en endnu vigtigere del af klassekampen i det kommende år.

I januar 2008 afholder DKU sin kongres. Det bliver en kongres, som dels vil samle op på de erfaringer, 2007 har bragt, og dels lægge hovedlinjerne for det kommende års arbejde.

Kampen for en afstemning om reformtraktaten vil være et hovedspørgsmål. Traktaten er blot en redigeret udgave af forfatningstraktaten, der som bekendt led bragende nederlag ved folkeafstemningerne i Frankrig og Holland. Den nye traktat vil helt sikkert bringe mere union og mindre demokrati, uanset hvad Foghs juristlakajer fortæller pressen.

Danskerne har krav på en afstemning. Alle erfaringer og meningsmålinger viser, at parlamentarikerne er langt mere begejstrede for unionen og monopolernes Europa, end folket er.

DKU vil i den kommende tid støtte Folkebevægelsen mod EU's arbejde med at rejse kravet om en folkeafstemning om reformtraktaten.

Sideløbende kommer overenskomstforhandlingerne for de offentligt ansatte i årets start. De offentligt ansatte har i årevis stået på sidelinjen, når presse og politikere har skreget op om løn og forbrugsfest. Kravet om betydelige real-lønssstigninger er ufravigeligt, og regeringens skræmmekampagner med kartoffelkure og alverdens ulykker kan ikke lægge kravene ned. DKU vil arbejde aktivt for offensive overenskomstkrav, og for at de fastholdes.

Kampen mod dansk krigsdeltagelse er endnu et vigtigt kampfelt. Danmark deltager i en imperialistisk røverkrig i Irak og Afghanistan, en krig, der stadig kræver flere ofre. Større og større dele af den danske befolkning vender sig mod krigen. Vi har brug for at rejse dette krav i skoler, på arbejdspladser og på gaden. Danmark har brug for en levende, folkelig antikrigsbevægelse, der kan tvinge tropperne hjem.

Og så vil den fortsatte kamp for et brugerstyret ungdomshus i København selvfølgelig stadig blive prioriteret højt. Vi skal ha' det hus! DKU vil arbejde aktivt i kampen for fristeder i hele Danmark, for en fri ungdomskultur og mod den neoliberale dagsorden.

DKU vil stadig stædigt og fremadrettet arbejde for at styrke den antiimperialistiske og antifascistiske kamp i Danmark. Vi forbereder deltagelse i et ungdomstræf til sommer, som samler forskellige grene af ungdommens bevægelser.

Derudover forbereder vi deltagelse i den antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Brasilien 2008. En lejr, som samler unge antifascister og antiimperialister fra hele verden, hvor der udveksles erfaringer og lægges planer for fremtidigt samarbejde.

DKU vil igen i 2008 fremme arbejdernes og ungdommens krav om en bedre verden og en fremtid uden krig, undertrykkelse og udbytning.

Telekom strejkende vandt

Af EMEP, Tyrkiet

44 dages strejke sluttede hos Türk Telekom, Tyrkisk telekommunikations gigant fortrinsvis ejet af det saudiske Oger selskab, da 25.000 arbejdere gik tilbage til arbejde efter at der var indgået en aftale imellem Haber-Is fagforeningen og arbejdsgiveren.

Aftalen, som kom i stand mellem virksomheden og fagforeningen sikrer en lønforhøjelse på 10 procent i år og 6,5 procent plus inflation i 2008 samt adskillige frynsegoder.

Arbejderne vil også modtage en engangsbonus på 200 YTL (168 dollars) og aftalen vil koste virksomheden 30 millioner YTL. Engangsbonus'en skal kompensere for de strejkendes tabte arbejdsfortjeneste under aktionen.

”Dette er en god aftale. Det var en succesfuld strejke og vi vandt”, sagde Levent Dokuyucu, leder af Haber-Is's Istanbul hovedkontor og med i hovedledelsen for vort parti (EMEP). Dokuyucu sagde: For virksomheden var der en situation hvor de afskrækkede arbejdere fra at blive fagforeningsmedlemmer. Arbejdsgiveren endte med at ændre dets position.”

Et andet afgørende punkt for fagforeningen arbejdsgevinnernes krav om at

arbejdstiden skulle være længere end 5 dage og 45 timers arbejdsuge. Firmaet frafaldt også dette krav, på betingelse af såfremt en arbejder, arbejder i 6 dage med 45 timers arbejdsuge vil han eller hun få et ekstra tillæg på 200YTL.

Strejken var et samlet tab på 1 100,000 arbejdsdage, en af de længste strejker i det seneste årti.

Strejken ramte især vedligeholdelses- og reparationsarbejde. Også nye fastnet telefonabonnenter var udsat for betydelige forsinkelser. Det var også den første strejke i Türk Telekom's historie.

Det saudiske Oger kompagni ejer 55 procent af virksomheden, medens resten tilhører staten. Regeringen planlægger at sælge alle dets aktier i en indledende tilbudsrunde næste år.

Krisetegn i dansk økonomi

Af Troels Riis Larsen, medforfatter til bogen *"I medgang og modgang – dansk byggeri og den danske velfærdsstat 1945-2007"*

Danmark er sandsynligvis på vej ind i en økonomisk krise. Nybyggeriet er gået i stå i de store byer, og priserne på boliger falder, mens priserne på fødevarer ser ud til at stige. De store prisstigninger på olie har øget efterspørgslen på biobrændsel. Det betyder stigende priser på korn, hvilket smitter af på hele fødevarerindustrien. Det er nærliggende at sammenligne situationen med tiden efter 1973, hvor den danske økonomi blev ramt af den første energikrise og drastisk faldende nybyggeri.

Gode tider ...

Anders Fogh Rasmussen overlevede i efteråret et valg. Han overlevede på trods af dansk krigsdeltagelse i en række upopulære krige. På trods af en massiv modstand mod forringelser på velfærdsområdet. På trods af en bevidst politik, hvor der i en økonomisk opgangsperiode er sat stramme rammer for kommunernes økonomiske råderum, og en bevidst politik, der skulle sikre, at de offentligt ansatte løber hurtigere for de samme penge. I samme periode er direktører og storaktionærer blevet styrtende rige, mens en stor gruppe af de lavtlønnede ikke har fået del i den meget omtalte forbrugsfest. Dog har mange familier haft nogenlunde vilkår, da arbejdsløsheden har været relativ lille, og dermed har husstanden haft to indkomster. De store prisstigninger på fast ejendom har dog været den største katalysator for forbrugsfesten. De gode tider har været en væsentlig årsag til, at Anders Fogh Rasmussen har kunnet fastholde regeringsmagten til trods for den massive utilfredshed med den borgerlige regerings

Det er snart panik før lukketid på børserne

politik på en række områder.

Regeringen har ved hjælp af en række lovindgreb muliggjort en række nye lånetyper, der har gjort det væsentlig nemmere at låne med sikkerhed i boligen. Det har rigtig mange mennesker benyttet sig af. Det er i og for sig ikke noget problem, så længe folk har råd til at betale af på lånet. Det er derimod et problem, så snart krisen kradser, priserne stiger og arbejdsløsheden vokser.

Kommer krisen?

Byggesektoren har altid været et godt pejlemærke, hvis man vil have greb om de økonomiske konjunkturer. Hvis byggeriet er på vej i en krise, har det ofte været et forvarsel om en mere generel krise. Byggeriet bliver ramt hurtigere og hårdere af kriser end de fleste andre sektorer.

I dag er nybyggeriet næsten stoppet. I øjeblikket færdiggør man igangværende nybyggerier, men der bliver stort set ikke påbegyndt nye byggerier. Den danske byggesektor har for nylig proklameret, at man vil satse mere på eksportmarkedet. Med andre ord: Den danske byggesektor er i krise på hjemmemarkedet og forsøger nu at overkomme noget af krisen ved at øge eksporten. At byggesektoren forsøger at eksportere sig ud af krisen, er ikke noget nyt fænomen. Efter oliekriserne i 1973 og 1979 forsøgte det samme, og igen under krisen

i begyndelsen af 1990'erne.

På mange måder minder situationen i dag om tiden efter den første oliekrise i 1973. Byggesektoren byggede i starten af 1970'erne langt flere boliger, end der var købekraft til. Der var en overkapacitet i byggeriet, der også førte til en overproduktion. Kombineret med de voldsomme prisstigninger, som var en konsekvens af oliekrisen, førte det hurtigt til en krise i byggeriet, der hastigt spredte sig til andre sektorer. I dag oplever man igen store prisstigninger på olie. Det fører også til prisstigninger på korn, da en stor del af kornproduktionen i dag går til biobrændsel.

De boligejere, der har spændt sig helt til bristepunktet for at få drømmeboligen, kan se frem til en meget hård tid. De nye lånetyper har ført til, at en række familier har belånt sig til op over skorstenen. De er teknisk insolvente. Dvs. de reelt skylder mere, end de kan få ud af boligen ved at sælge den. De faldende ejendomspriser i storbyerne gør det samtidig umuligt at komme af med sin bolig uden tab, og dermed tvinges mange boligejere til at blive i boligen, i håbet om at man kan redde sig igennem de hårde tider. Men for mange er der ikke engang en forløsning ude i horisonten. Har man optaget et afdragsfrit lån i håbet om, at man senere får økonomisk råderum til at betale af på gælden, står man måske i den situation, at man ikke længere har råd til at betale af på renterne. Resultatet af de mange dårlige betalere oplevede man f.eks. i 1990, hvor der fandt 20.000 tvangsauktioner af sted.

Farvelfærd og krig

Det er umuligt at sige, hvor dyb krisen vil blive, og hvor lang tid den vil vare. Men den bliver helt sikkert ikke mindre af, at USA ligeledes er på vej ind i en krise. Danmark har de seneste ti år øget nettoeksporten til USA med 17 milliarder kroner. Meget tyder på, at USA ligeledes er på vej ind i en krise, og det kan ramme dansk eksport. Derved uddybes krisen sandsynligvis endnu mere.

Den danske stat har muligheder for at påvirke økonomiske kriser. De fleste virkemidler står dog ikke længere til regeringens umiddelbare disposition. Rentefastsættelsen, der især påvirker privatforbruget, følger Den Europæiske Centralbank. Pengepolitikken er indrettet efter at fastholde en lav inflation. Kun finanspolitikken kan i nogen grad stadig styres af de danske politikere. Skattelettelserne for de rige, som regeringen nåede at gennemføre, øger således privatforbruget. Det medfører sandsynligvis et tilsvarende fald i det offentlige forbrug. Derved har samfundsøkonomien ikke nogen umiddelbar gevinst af skattelettelserne.

Da regeringen samtidig med næb og klør vil bekæmpe et øget offentlig forbrug på velfærdsområdet og de offentlige lønninger, kan et øget offentlig forbrug kun finde sted ved at øge udgifterne til andre dele af den offentlige sektor. Militæret er en oplagt mulighed. Vores krigsindsats i Afghanistan forøges, og ifølge forsvarsminister Søren Gade og andre fremtrædende medlemmer af regeringen kan vi forvente, at de danske soldater forbliver i Afghanistan mange år endnu. Det koster jo penge – mange penge.

Når krisen rammer

Regeringen og økonomer er i fuld gang med at italesætte årsagen til den kommende krise. Danmark risikerer en krise, hvis de offentlige får for meget i lønningsposen ved de kommende overenskomstforhandlinger, lyder budskabet. Og truslerne hænger i luften – regeringen vil gribe ind, hvis overenskomstforhandlingerne ikke går efter deres ønske. Og er truslen om et regeringsindgreb i overenskomstforhandlinger ikke nok til at skrive ned for kravene og forventningerne, så er der endnu en trussel: en ny kartoffelkur. Med skattereformen og kartoffelkuren var Schlüter-regeringen i slutningen af 1980'erne med til at sparke økonomien ud over kanten. I dag truer VK-regeringen med at gentage eksperimentet.

Uanset regeringens trusler venter nedturen lige om hjørnet. Og det er ikke de offentlige lønninger, der er årsagen – det er kapitalismens krise, der atter vender tilbage, og de lavestlønnede, der straffes.

Forskrækkede pølser

Jeg tog sidste torsdag til Blågårds Plads. Jeg måtte ganske vist afspadsere et par timer for at nå starten af *Ungdomsbevægelsens* torsdagsdemo – den 42. (toogfyrretyvende) af slagsen. Det er jo ikke, fordi jeg bliver betragtet som værende særlig ung, men vi knap så unge kan vel også gøre en forskel, hvilket er rart i disse ensrettede tider.

Min debut i ungdomshusbevægelsen fik jeg da også først den 1. marts i år, da de ryddede 69. Jeg har altid befundet mig på den fredelige og lovlige side. Midt under G13-aktionen benyttede jeg spontant af metoden *civil u lydighed*, da jeg forsøgte at forhindre en mandskabsvogn i at passere end mindre villavej. Vognen, som bar kaldenavnet *Alfa 5*, udgjorde en blok med andre mandskabsvogne, der var i færd med at omgruppere sig. Min aktion bestod i sammen med andre at stå foran køleren, men vi blev presset fremad i roligt tempo – så langt, at vi var ved at komme i klemme med mandskabsvognen foran os. Jeg endte faktisk oppe på køleren af *Alfa 5* for ikke at blive mast.

Deltagelsen på den succesrige G13-aktion gjorde det naturligt at deltage på torsdagsdemoen, der havde Rådhuspladsen som mål, hvor Borgerrepræsentationen netop denne aften skulle tage stilling til den foreløbige aftale om etablering af et nyt ungdomshus. Det var G13-aktionen, der havde tvunget Ritt og hendes kumpaner til at skifte hest i vadestedet. Som de unge skrev:

”Nu, hvor der endelig er gået et lys op for politikerne, kvitterer ungdomshusbevægelsen med at lyse København op i vintermørket. Demonstrationen bliver et mobilt lysshow, hvor alle deltagere opfordres til at tage ting med, der skinner, lyser, brænder, blinker eller reflekterer.”

Jeg havde haft planer om at lave et skilt med ”69” dannet af et par lyskæder, men havde ikke tid. Jeg var lidt ærgerlig, men deltagelsen var jo trods alt det vigtigste, og de andre minimum

2.000 demonstrationsdeltagere formåede at til fulde at lyse den mørke tid op. Alt var taget i brug, og opfindsomheden fejlede ikke noget. Fra lejlighederne, der vendte ud til ruten, blev der fyret fyrværkeri af. Det gav en utrolig stemning, som er godt at have med i rygsækken, når man som Anja har realiteten med i vurderingen:

- *Papir og ord er alt sammen meget fint, men vi bliver ved, indtil Nørrebro igen har et ungdomshus. Hensigtserklæringen får ikke lov at blive en sovepude for politikerne,*

- *Jeg tror på det, når jeg står i et nyt ungdomshus, ikke ét sekund før. Og sådan ved jeg, at de fleste har det. Det er der vel heller ikke noget at sige til efter otte års kamp.*

Kort før Rådhuspladsen går jeg i forvejen, da jeg vil have mig en ”ristet med svøb”, inden demoen ankommer. De unge har organiseret en lysprojektør, der kaster et stort, flot og roterende ”69” op på Rådhuset. Jeg er klar over, at de tilstedeværende på pladsen så på ungdomshusbevægelsen

med blandede meninger. Mange ligger jo under for pressens hetz om terrorister med mere. Så jeg er lidt spændt på modtagelsen.

Jeg har i mellemtiden fundet mig en pølsevogn og afgivet min bestilling hos den kvindelige pølsemand m/k. Hun kan se, at demonstrationen med dens mange lys nærmer sig stille og roligt. Hun er alligevel en kende nervøs, hvorfor hun griber sin mobil og ringer til manden, som uheldigvis er i bad:

- *Jamen, de er mange. Kan de finde på at vælte min vogn?*

Manden prøver at berolige hende. Han er jo under alle omstændigheder i bad.

Netop der sætter hele demonstrationen i løb og stormer ind på pladsen:

- *Nu kommer de. Du må skynde dig at komme, råber hun panisk.*

Jeg må berolige hende med, at de unge kun rører hendes vogn, hvis de vil købe en pølse.

Løsrivelse af Kosovo: En ny akt i tragedien

Af Klaus Riis

Det virker som en længe forberedt plan omkring Kosova (Kosovo), som i disse måneder bringes til udførelse, og det er det også. Nu skal Kosova udråbes som en selvstændig stat, og et flertal af EU-landene, med Danmark allerforrest, står parat til at anerkende den – uden om FN.

Et af de få steder i verden, hvor USA nyder en vis popularitet i en del af befolkningen, er blandt albanerne i det omstridte Kosova, som folkeretligt er en del af Serbien. Ligesom en del af kurderne i deres egne regioner Irak, Tyrkiet og Iran har illusioner om USA som deres hjælper og velgører. I den albanske universitetsby Prishtina demonstrerede studerende den 11. december med amerikanske flag for 'at sende et signal til Vesten om, at nu var tålmodigheden ophørt: Kosova skal være selvstændigt', som en af dem sagde.

Det var dagen, hvor FN's tidsfrist for en forhandlingsløsning om Kosovos fremtid udløb, uden at der var nået en aftale om områdets fremtidige status med Serbien, som også kan anerkendes af sikkerhedsrådets medlemmer, Kina og især Rusland indbefattet.

Dette åbner for en ensidig selvstændighedsproklamation fra Kosovos side, og det er netop, hvad der vil ske. Kosovos nyvalgte førstemand Hashim Thaci, den tidligere politiske leder for den albanske 'oprørshær' UCK, gik til valg på at sikre Kosova selvstændighed og vil gennemføre den efter sin valgsejr i sidste måned (med en meget lav valgdeltagelse på 45 pct.). Tilsyneladende er alle EU-landene – med undtagelse af Cypern – enige om at anerkende selvstændighedserklæringen og den ny stat.

For en gangs skyld er EU stort set enige

om et udenrigspolitisk spørgsmål. Det er imidlertid også enighed om en klar krænkelse af folkeretten, for ifølge denne er et lands nationale grænser ukrænkelige, og det blev da også understreget efter USA's og NATO's angrebskrig mod Serbien (som også Danmark tog del i), at Kosova var en del af Serbien.

Vi vil nu igen se, at hverken folkeretten eller de højtidelige internationale løfter har nogen som helst betydning, når større (stormagters) interesser står på spil. De næste måneders udvikling vil være et nyt kapitel i en lang og tragisk Balkan-historie og vil ikke bringe en endelig og fredelig løsning på de komplekse nationale og folkeretlige spørgsmål i det tidligere Jugoslavien. EU og lande som Danmark bærer i forvejen et kæmpeansvar for opsplittningen af det tidligere Jugoslavien og de blodige krige i 90'erne.

I realiteten udfoldes en for længst fastlagt plan omkring Kosova. Planen er amerikansk og handler ikke mindst om olie og om omkredsning og inddæmning af Rusland. Men den amerikanske plan tager ikke højde for et afgørende forhold: Der findes ikke noget som helst historisk belæg for et selvstændigt Kosova. Det er ikke en nation, og det har ingen historisk statslig eksistens. Skabelsen af en albansk ministat er en kunstig kreation, efter samme design som blev anvendt i sin tid i forbindelse med den imperialistiske opsplittning af f.eks. Mellemøsten og den arabiske halvø.

Kosova har snart været et NATO-protektorat i 10 år, defacto løsrevet fra Serbien efter NATOs invasion.

Eller med skabelsen af 'Nordirland'.

Den historiske strid op gennem det 20. århundrede har handlet om, hvorvidt Kosova var albansk eller serbisk. Det har altid haft et albansk befolkningsflertal, som i 20'erne og 30'erne udsattes for en systematisk etnisk udrensningspolitik, og igen i Tito-perioden for national undertrykkelse. Nazister og fascister søgte under 2. verdenskrig at vinde den albanske befolknings støtte for et 'Storalbanien', der inkluderede Kosova, men den kommunistisk ledede befrielsehær, ledet af Enver Hoxha, kæmpede sammen med Titos partisaner om befrielsen af Kosova fra fascistisk besættelse. Det nationale spørgsmål måtte løses af to venligtsindede socialistiske lande, var opfattelsen – men det blev ikke løst, fordi Titos Jugoslavien ikke ville medvirke til en løsning.

Af de to millioner kosovarer er 90 pct. albanere, ca. 200.000 er serbere. Andre steder i det tidligere Jugoslavien, især i Makedonien, er der også store albanske mindretal. Skal de nationale spørgsmål på Balkan løses, kan det kun ske holdbart på basis af de faktiske nationer – og gennem aftaler, som tiltrædes af alle parter. Den dansk-tyske løsning på spørgsmålet, der førte til Schleswigs deling og Sønderjyllands tilbagevenden til Danmark efter en folkeafstemning, fremhæves stadig, og med rette, som eksemplarisk.

I snart ti år har Kosova været et FN-protektorat – eller rettere sagt et NATO-protektorat – som de facto er blevet løsrevet fra det krigsslagne Serbien. Og bag det hele har den amerikanske hånd været til stede, gennem to runder af forhandlinger, en krig og en snart permanent besættelse. Den første runde var omkring Rambouillet-aftalen, den anden de nu afsluttede og resultatløse skinforhandlinger. I begge tilfælde kræ-

Tragedien om Balkan

Løsrivelsen af Kosova bliver blot en ny akt i tragedien, og ikke vendingen mod en happy end!

vede USA, at de Kosova-albanske (eller de Kosova-amerikanske) synspunkter skulle accepteres 100 pct. af serberne. Diskrete kontakter fra den serbiske regering om en opdeling af Kosova, sådan at de albanske dele forenedes med Albanien, blev taget i begyndelsen af 90'erne – men blev afvist af Kosova-albanerne, der ville have hele regionen.

På *intet* tidspunkt har spørgsmålet om Kosovos (eller albanske dele af Kosovos og det tidligere Jugoslaviens) sammenlutning med landsmændene, nationsfællerne, i Albanien været rejst efter NATO's krig i 1998-99. Det har USA kategorisk afvist. Selv spørgsmålet om en eller anden form for union mellem Kosova og det tidligere socialistiske Albanien (i dag endnu en amerikansk klient) har USA ikke ville høre tale om. Hvorfor mon?

APK og dets forgænger, det revolutionære DKP/ML, har altid anerkendt folkens selvbestemmelsesret, og konkret det albanske folks ret til nationsdannelse. Men det betyder ikke en automatisk anerkendelse af ethvert løsrivelsesprojekt eller skabelsen af ministater, der kun tjener supermagten USA's eller den kommende supermagt EU's interesser.

Den ensidige løsrivelse af Kosova fra Serbien, manipuleret og anerkendt af

EU, NATO og USA, er i strid med folkeretten og i modstrid med både det serbiske, det albanske og de øvrige europæiske folks interesser.

Små ti år som NATO-protectorat har vist, at Kosova ikke er nogen levedygtig stat, ikke kan blive en virkelig selvstændig nation. Under NATO-besættelsen har Kosovos økonomi stadig været afhængig af bidrag fra hundredtusinder af emigranter til deres familier, international hjælp (indbefattet fra Saudiarabien til bygning af moskeer) og en gigantisk narkotrafik og sexhandel.

Kosovas løsrivelse vil dertil skabe en præcedens for nye 'løsrivelser' fra lande, USA, EU og NATO vil knægte, og til oprettelse af flere kunstige nationer. At det foregår uden om FN og FN's Sikkerhedsråd (som den ulovlige krig mod Irak), er blot en understregning af denne plans skumle og illegale karakter.

Det er i den sammenhæng bemærkelsesværdigt, at ikke alene socialdemokraterne, der som bekendt er lige så tossede unionister som VK, men også SF (ifølge Holger K. Nielsen) støtter planen om Kosovos løsrivelse uden om FN og sikkerhedsrådet, hvor Rusland ville nedlægge veto. Det er en fuldstændig undergravning af partiets moralske og selv-

glade position omkring international politik: alt gennem FN og Sikkerhedsrådet. Der findes åbenbart en højere og nærmest guddommelig lov: SF's ministerambitioner i en dansk unionsregering.

Danmark gik forrest i EU med at spille en aktiv rolle i opsplitningen af Jugoslavien og de efterfølgende krige i begyndelsen af 90'erne. Danmark var aktiv krigsdeltager, skulder ved skulder med USA og NATO, i aggressionskrigen mod Serbien. Danske soldater har udgjort en vigtig del af den permanente besættelsehær. Nu gøres 100 ekstra soldater parat til hurtig udrykning, hvis det kommer til uroligheder i forbindelse med løsrivelsen. Danmarks rolle er også her skandaløs, som den er i Afghanistan og Irak. Men i tilfældet Jugoslavien/Serbien/Kosova er det endnu ikke gået op for den danske befolkning, at noget er ravruskende galt. Men rollen som amerikansk lakaj er ikke begrænset til Bush-Fogh-æraen, der har forstærket den til det ubærlige.

Der vil ikke være nogen let vej til en varig løsning af det nationale spørgsmål på Balkan. Konflikten mellem serbere og albanere er historisk, afgrundsdyb, og med held udnyttet og uddybet af diverse stormagter. Men en løsning må nødvendigvis respektere de faktiske nationale grænser og baseres på en fredelig overenskomst, ikke på magtanvendelse, som tilfældet nu er. Det selvstændige Kosova vil være en mislykket statsdannelse og kan kun medvirke til at trække elendighederne i langdrag, med risiko for nye sammenstød, nye konflikter, og tilmed nye krige.

En løsning, kompromiser, som begge nationer og deres befolkningers flertal kan acceptere, må findes, under international formidling.

Det kan ikke ske under USA's eller EU's overopsyn, for de er langtfra uholdbare parter, men de hovedansvarlige for, at der ikke opnås fred, sikkerhed eller social fremgang for det serbiske og albanske folk eller for folkene på Balkan.

Løsrivelsen af Kosova bliver blot en ny akt i tragedien, og ikke vendingen mod en *happy end!*

Nepal: Republik nu!

Af Johan Petter Andresen

Hvad sker der nu i Nepal? Den norske Nepal-aktivist Johan Petter Andresen har på opfordring skrevet denne artikel til kpml.no.

I Nepal har ti års vellykket folkekrig ført til en politisk offensiv for en føderativ republik gennem valg til en grundlovgivende forsamling.

Da dette valg til den grundlovgivende forsamling blev udsat tidligere i år, trak Nepals Kommunistiske Parti (Maoister), som havde anført folkekrigen, sig tilbage fra den midlertidige regering. De fortsætter i det midlertidige parlament, hvor de har 83 af 330 pladser. I august måned afholdt maoisterne et udvidet ledelsesmøde med mere end 2.200 delegerede. Her blev man enige om to krav: at det midlertidige parlament må vedtage indførelse af en republik før valg til den grundlovgivende forsamling, fordi paladset (*den selvindsatte 'kupkonger' Gyanandra, KP*) konstant undergraver demokratiet, og at valgmetoden til den grundlovgivende forsamling skal være proportionalt valg. I nepalesisk sammenhæng indebærer et proportionalt valg, at de forskellige folkegrupper og kaster skal være repræsenteret i forhold til deres befolkningsandel. Det samme vil gælde kvinderepræsentationen, som dermed vil blive på 50 procent.

Formanden for Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) Prachanda og næstformanden dr. Baburam Bhattarai.

I den fredsftale, som blev indgået mellem maoisterne og den såkaldte syvparti-alliance i november 2006, var man enige om, at valget skulle være 50 pct. proportionalt og 50 pct. gennem valg i enkeltmandskredse, sådan som vi kender det fra Storbritannien. NKP(M) brød altså med dette bl.a. med henvisning til, at udskydelsen af valget har ændret forudsætningerne for de kompromiser, man er villige til at indgå.

Det er almindeligt anerkendt, at proportionale valg er mere demokratiske end valg i enkeltmandskredse.

Nøglen ligger i massemobiliseringen. Efter mødet i august mobiliserede NKP(M) i gaderne over hele landet.

Opslutningen om demonstrationer og blokader var for alle parter overraskende stor og forskrækkede de andre politiske partier, som havde antaget, at 'maoisterne' var blevet svækket, da de nu havde anbragt Folkets Befrielsehær i syv forlægninger og gemt våbnene væk. Men den massive opslutning gav bonus, og i en ekstraordinær samling vedtog parlamentet både at indføre republikken og proportionalitet ved valget til den grundlovgivende forsamling. Det skete med et simpelt flertal fra NKP(M) og Nepals Kommunistiske Parti (Forenede Marxister-leninister – til daglig kaldet UML – som er søsterparti til det norske SV).

Valg til april

Det to gange udskudte valg til grundlovgivende forsamling i Nepal gennemføres efter planen i april 2008, og den fastlåste politiske situation i Nepal kan snart løses op, mener formanden for Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) Prachanda. I tre måneder har situationen været låst fast, men nu lader det til, at premierministeren fra det nepalesiske kongresparti Koirala åbner for øjeblikkelig indførelse af republik, som NKP(M) og UML kræver, men dog med den betingelse, at kongen først sættes ud af sit palads efter valget.

Samtidig vil Koirala handle om en ny procentfordeling mellem proportionalt valg og valg i enkeltmandskredse – nu 60 pct. af den første slags og 40 pct. af den anden.

Prachanda har udtalt, at denne ny imødekommenhed vil gøre det muligt at nå frem til en aftale, der kan bryde dødvandet i fredsprocessen. En sådan aftale bør ifølge Prachanda også rumme en aftale om forening af Folkets Befrielsehær og den gamle nepalesiske hær.

KP

Men i og med, at den midlertidige grundlov kræver to tredjedels flertal, og at det kun er regeringen, som kan fremsætte lovforslag, indebærer det, at parlamentet forlanger, at regeringen fremsætter disse to forslag. Regeringen domineres af det norske Arbejderpartiet (socialdemokraternes) søsterparti Nepali Congress (NC). NC stemte imod begge forslag i parlamentet. NKP(M) og UML kræver, at regeringen bøjer sig for flertallet eller går af. NC er nu under voldsomt pres. Maoisterne siger, at de vil mobilisere i gaderne med krav om, at regeringen går af, hvis den ikke vil fremme forslagene.

Jul i Gaza

Parallelt med det parlamentariske spil fortsætter kampen for at udvikle fagforeninger, studenterforeninger, minoritetsforeninger og andre folkelige organisationer. Der er stor uro i mange områder i Nepal.

Samtidig prøver reaktionære kræfter i ind- og udland at udnytte misfornøjelsen i mindretallet af indisk afstamning – kaldet madhesierne – som holder til i det sydøstlige lavland Terai. Her prøver USA, indiske hindu-fundamentalister og feudalklassen i smug at opbygge contra-lignende væbnede grupper, sådan som vi kender det fra USA's undergravning af Nicaragua i 1980'erne. Det Kommunistiske Ungdomsforbund (Maoister) – YCL – lægger på sin side stor vægt på at udvikle ungdomsorganisationen. Den er nu ved at have mere end 500.000 medlemmer, ifølge maoisterne. YCL sætter sin vilje igennem, til stor fortvivelse for den gamle stat og til glæde for menigmand. De iværksætter forbedringsarbejder som vejbyggeri og lignende, og de fungerer som politi, hvor de sætter kriminelle og korrupte fast, som derpå overleveres til det officielle politi. De spiller også en central rolle ved organiseringen af demonstrationer og blokader.

Der er en meget flydende situation i Nepal, alt kan ske. Den feudale overklasse kan prøve sig med et amerikansk-støttet kup, eller der kan komme et spændende valg i løbet af foråret 2008 til en grundlovgivende forsamling, som verden ikke før har været vidne til.

NKP(M) – de nepalesiske maoister – leder nu en af verdens mest succesrige folkerejsninger i de sidste årtier. De fortjener vores støtte.

Oversat af Kommunistisk Politik efter kpml.no 5, 2007 – Kommunistisk Platform marxister-leninisters blad.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Italiensk delegation: Lad os hjælpe Gaza med at holde stand.

Salige er I, som er fattige,
for Guds rige er jeres.

Salige er I, som sulter nu,
for I skal mættes.

Salige er I, som græder nu,
for I skal le.

Fra Lukasevangeliet

For 1974 år siden blev Jesus af Nazareth korsfæstet for at have lovet de undertrykte håb om frelse og retfærdighed. 1974 år senere, samme sted, finder et andet martyrium sted, og denne gang er det hele det palæstinensiske folk, som udsættes for det.

Gazastriben er symbolet på denne tragedie.

I løbet af det seneste år har den embargo, som Israel har dekretet, forvandlet Gaza til en koncentrationslejr. Halvanden million mennesker overlever med nød og næppe. Det kan ikke skjules: Vi står over for en humanitær katastrofe.

Takket været den skruppelløse støtte fra USA og EU håbede det israelske regime, at det kunne tvinge Gaza til at overgive sig gennem udsultning. At de ville acceptere ikke kun det historiske svindelnummer kaldet the "Road Map", men også at de ville godtage ideen om at tilbagelevere magten til den mand, som havde tabt ved de regulære valg: Abu Mazen.

Imidlertid har Gaza ikke givet op. Gaza lever og eksisterer. Derfor blev det besluttet at gøre denne kollektive afstraffelse endnu hårdere.

Varer, genstande og mennesker kan ikke krydse grænserne, men kampvogne, bombefly og bomber kan.

Fra Januar frem til i dag, fra starten af embargoen, har den israelske hær – under påskud af at være svar på simple, uudviklede raketter – gennemført utallige ødelæggende raids imod Gaza, og har heller ikke sparet Vestbredden.

Israelske kilder oplyser, at deres hær har dræbt 457 palæstinensere siden januar, heraf 100 børn. Hovedparten var

uskyldige civile.

I disse dage er belejringen af Gaza blevet endnu hårdere: Angreb fortsætter, og palæstinensere fortsætter med at dø.

I sådan en dramatisk situation, ved juletid, kan det palæstinensiske folk ikke blot overlades til sig selv. Det er årsagen til, at en delegation besluttede at tage til Gaza for at overbringe dets indbyggere solidaritet. Ikke kun fra dem, som har undertegnet "Gaza må leve"-appellen, men også fra den store del af det italienske folk, hvis hjerter slår i takt med det palæstinensiske folks hjerter, og som kræver en afslutning af den israelske belejring og embargo. Men også en afslutning af det internationale samfunds meddelagtighed, herunder den italienske regerings.

Det er en humanitær delegation, som har til hensigt at undersøge situationen og se på praktiske måder at hjælpe Gazas befolkning med at holde stand.

Det er med disse mål for øje, at vi vil møde de humanitære organisationer og det civile samfund så vel som de legitime myndigheder i Gaza.

Delegationen består af følgende:

Fernando Rossi – Medlem af det italienske senat;
Giovanni Franzoni – Comunità Cristiane di Base (De Kristne Græsrodskomitéer); **Lucio Manisco** – Journalist og tidligere medlem af parlamentet;
Maria Grazia Ardizzone – Anti-imperialist Camp;
Elvio Arancio – Islamisk Studieceter i Torino;
Davide Casali – Foto-journalist; **Vainer Burani** – Advokat, medlem af Giuristi Democratici (Demokratiske Advokater); **Maria Grazia Da Costa** – Sundhedsassistent; **Ugo Giannangeli** – Advokat, medlem af nonprofit-foreningen "Per Gazzella"; **Margarita Langthaler** – Uddannelsesspecialist, Wien; **Zeno Leoni** – Journalist; **Leonardo Mazzei** – "Gaza Vivrà"-Komitéen; **Erika Miozzi** – Den humanitære nonprofit-organisation "Sumud"; **Giuseppe Pelazza** – Advokat; **Anika Persiani** – Den humanitære nonprofit-organisation "Sumud"; **Carmela Vaccaro** – Universitetsprofessor og ekspert i vandanliggander.

Oversat fra engelsk til dansk af Kommunistisk Politik fra Anti-imperialist Camp www.antiimperialista.org

Mordere på mange planer – klimakonferencen på Bali

Det er velkendt, at den måde verden, bliver drevet på for tiden, den kapitalistiske, har store omkostninger for verdens befolkninger. Den bagvedliggende tankegang, at egen gevinst på bekostning af andre er mulig, betyder, at millioner af mennesker, voksne og børn, hver dag lider, og mange dør. FN's tal viser og beviser dette.

Metoderne til at holde dette syge system i gang er mange: Først koloniserer den lille, men rige del af verden den store og ufatteligt fattige verden. Derefter fastholdes undertrykkelsen med militære midler, politisk indgriben og – mere sofistikeret – med landbrugsstøtteordninger i egne lande, så vi kan få kvalt dem i den fattige verden, der kæmper for at få hovedet op over dyndet og redde egen eksistens.

Råstoffer stjæles eller købes billigt, og varer den anden vej sælges dyrt eller med betingelser, der holder de fattige nede i skidt og skaber uoverstigelig gæld. Side-løbende med dette kører hele kulturpå-virkningen: fordummelsesindustrien, med tomhjernede og desillusionerende tv-programmer og popkunst, som skal afmontere den sidste rest af oprindelig kultur og selvforståelse.

Oven i alt dette kommer så spørgsmålet om de menneskeskabte klimaforandringer for kloden. En grænseløs arrogance ligger bag den rige verdens ødelæggelse af jordens klima og miljø. Profit har ingen samvittighed. Eller retfærdighed. For i første omgang ser det ud til, at de ufattelige forandringer i menneskenes levevil-

kår først vil ramme de fattige lande. Hele ø-stater vil forsvinde. Store landområder vil forvandles til ufrugtbar jord. Og selvfølgelig vil lande med en svag økonomi være dem, der bliver hårdest ramt, da midlerne til genopretning ikke findes her. I anden omgang rammes også den rige verden, men med vanlig sans for hurtig indtjening er det ikke der, fokus er.

Hver dag myrder det kapitalistiske system mennesker. På både den ene og den anden måde.

Så mon ikke der er noget, der synger på sidste vers? Er det jordens overlevelse? Eller er det kapitalismens?

Peer Nørbo

Arbejdsgivernes provokationer kan udløse flere byggekonflikter i København

På et fællesmøde i dag, fredag den 14. december, blev konflikten med Pihl & Søn A/S på Vejleåparken-renoveringen i Ishøj diskuteret, og i et protokollat har parterne givet udtryk for deres synspunkter. På mødet blev der ifølge fagforeningen præsenteret en ny forklaring på fyringen af den fagligt aktive murer, som har udløst konflikten.

I protokollatet hedder det, at arbejdsgiverne 'oplyste, at baggrunden for opsi-

gelsen af den pågældende medarbejder var hans adfærd på byggepladsen".

Det er en ny udvikling i sagen, siger formand for 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, Henrik Lippert:

- Først var forklaringer fra Pihl & Søn, at det drejede sig om omstrukture-ringer. Men nu kan vi forstå, at det ikke længere er tilfældet. Og så må vi jo bare konstatere, at virkeligheden skifter, afhængig af hvem man taler med.

- Vi står her med en konflikt mellem jura og anstændighed. En af de aktive på pladsen har forsøgt at organisere nogle tyske murere, og det er han nu blevet fyret for. Ikke fordi firmaet skulle have omstruktureret noget. I hvert fald ikke på anden måde end, at de ville have ham ud af pladsen.

På fællesmødet blev det aftalt, at der skal være et forhandlingsmøde på arbejdspladsen på mandag morgen, for at få afklaret uoverensstemmelserne.

- Jeg håber naturligvis, at man på mandag finder en løsning. Men jeg kan se på reaktionerne fra andre arbejdspladser i byen, at man er meget opmærksomme på denne sag og på hvad det er for en udvikling, der er i gang.

- Hvis arbejdsgiverne fortsætter med at provokere vores medlemmer, så er jeg ikke i tvivl om, at konflikter af denne type, hvor fagligt aktive bekæmper underbetaling og søger at organisere kolleger på byggepladser over hele byen, vil dukke op igen og igen.

Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening

Se også "Solidaritet sikrede tilbage-trækning af fyring" på side 11

Eksponerer vestens dekadence

Det er utroligt, nu igen får den hele armen i vestlige medier fra DK over UK til US. Emnet bliver endevendt mindst 2 gange i timen, døgnnet rundt. Leden og græmmelsen vil ingen ende tage ved at skulle være i samme rum som præsidenten af Zimbabwe.

Der er dog ikke meget, der tyder på at de, som ledes, skulle ha' opnået en højere form for civilisation end folket fra Afrika.

Skulle en simpel flok krigsliderlige forbrydere, som bl.a. i 99 uden grund bombe-smadrede Serbien tilbage til middelalderen, ansvarlige for dets præsidents død, have en god grund til de fine fornemmelser?

Sidst i rækken af forbrydelser, indtil videre, er ansvaret for over 1 million døde irakeres, inklusive landets præsident Saddam Husseins, død, og omkring 4 mio. irakere skræmt fra vid og sans og drevet på flugt ...

Det eneste, Mugabe har gjort sig skyldig i, er udvisning af et par fremmedarbejdere, som har modsat sig at følge landets love – helt i tråd med det efterhånden helt stuerene og i det 'gode selskab' accepterede Dansk Folkepartis motto "skik følge eller land fly".

John L Jensen

Nr. Nebel

Et er, hvad der siges ...

Uanset hvordan de hopper og springer på klimatopmødet på Bali, så kommer der ikke noget brugbart ud af det møde.

Egentlig tror jeg også, at de fleste inderst inde ved det. Det er jo i de senere år blevet helt åbenlyst, at profitten styrer produktionen. Det, der giver den højeste profit, er det, der bliver satset mest på produktionen af. Jo færre produktionsomkostninger, desto større profit. Altså billig arbejdskraft, billige råvarer, billigt produktionsapparat, lave energiomkostninger, lave transportomkostninger og høj salgspris og stort salg.

Sagt med andre ord: Produktion foregår der, hvor arbejdskraften er rigeligst og transportomkostningerne lavest. Produktionen foregår og råvarerne fremskaffes på den billigste måde, uanset CO₂-udslip og al mulig anden miljø-forurening.

Konkurrencen skærpes, og krisen truer rundt om hjørnet. Ingen virksomhed er i stand til at overleve ved at producere miljørigtigt, og hvert land beskytter sin egen industri, mens storindustrien shop-

per mellem landene.

Det er ikke muligt for nogen stat at gennemtrumfe en ændring af disse forhold. Og dermed er vi fanget i nettet, hvis vi forventer, at verdens miljøproblemer løses i en storpolitisk forsamling. Der er kun én løsning på verdens miljøproblemer: socialisme.

Socialismen kan løse miljøproblemerne, fordi produktionen styres efter vores behov. Vores behov er fælles for alle frisk luft, rent vand og sund mad. Derefter kommer en sund bolig, uddannelse, arbejde og et sundhedsvæsen for alle. Der er i dag ikke noget land på jorden, hvor disse enkle krav kan imødekommes.

Under socialismen kan de vældige kræfter, der ligger i menneskers opfindsomhed og opdagertrang, komme til udfoldelse. Vi kan finde og opfinde de metoder, der skal til for helt at standse CO₂-udslippet og udslip af alle mulige andre skadelige stoffer i naturen. Meget af det er allerede opfundet, men ligger låst væk og gemt i de

store energiselskabers gemmer eller bundet af tåbelige patentregler.

Hvorfor udvinder vi ikke varme og energi fra jordens indre? Der er i hvert fald rigeligt af den. Hvorfor afbrændes det fantastiske råstof olie i massevis af biler og fly og fabrikker og boliger, når der findes andre alternativer, og olien kan anvendes på en helt anden og meget nyttigere måde?

Hvorfor udvikles der ikke fremtidsvisioner for en miljøvenlig trafik, der ikke er skadelig og til fare for mennesker, dyr og natur?

Hvorfor forlanges det ikke, at alle nybygninger skal være energi-neutrale? Der er jo bygget mange eksempler på, hvordan det kan lade sig gøre.

Hvorfor forskes der næsten udelukkende i dyr operativ og medicinsk sygdomsbehandling, når der findes viden om sygdomsbehandling opsamlet gennem årtusinder, som ikke anvendes? I Indien kan min astma kureres, i Danmark henvises man til livslang behandling med medicin.

Og til sidst: Hvorfor indfører vi så ikke bare socialisme? Det gør vi også, når mange nok indser, at der ikke er andre muligheder. *GBe*

Redaktionen ønsker alle vores læsere et godt, rødt nytår

Vi vender tilbage den 8. januar med den jævnlige dosis modgift mod de borgerlige medier...

Se os også på internettet: www.kpnet.dk

Kampagnetilbud til nye læsere **Modgift mod de borgerlige medier**

Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Løftebrud i flok

Nogle vil mene, at partierne brydes under valgkampen – selvom det for andre kan være vanskeligt at få øje på den store forskel.

Det er i hvert givet, at løfterne brydes efter valgkampen. Vi husker alle Nyrup Rasmussens garanti for efterlønnen, og vi husker ligeså, hvor kort tid efter valget han brød løftet og løb fra det. Vi skal aldrig glemme ham og Socialdemokraterne for det.

Vi husker også, at Fogh for et par år siden lovede os en folkeafstemning om den ny EU-traktat, som franskmændene og hollænderne var så solidariske at stemme ned, inden vi fik mulighed for det. Vi husker, at Fogh midt under valgkampen lovede at fastholde og gennemføre tidligere udtalte løfte om forhøjelse af børnechecken pr. 1/1 '08. Vi husker, at Fogh lovede, at det skulle være slut med at placere patienter på hospitalsgangene.

Vi ved nu, at valget er overstået. Vi ved, at stemmerne er talt op, og tabureterne er blevet fordelt.

Vi ved nu, at VK-regeringen er ligeglade med, at patienterne ligger på de stadig mere beskidte gange, der er garant for sygdom. Hvem tør snart lade sig indlægge på et dansk hospital? Eller hvem har snart råd til det?

Vi ved nu, at VK-regeringen ikke vil bruge 400 millioner kr. på at gennemføre sit løfte om en forhøjet børnecheck pr. nytår. Det begrundes med en overophedet økonomi. Det vil sige, at danskerne har for mange(!) penge mellem hænderne, og det store forbrug belaster vores nationaløkonomi, så den gode udvikling ikke kan fortsætte. Hvem var det, der gennemførte skattelettelse for de rige på ni milliarder kr.? Det var såmænd regeringen, der nu ikke "har råd" til at bruge en tyvendedel af dette på børnefamilierne, fordi de har for mange penge mellem hænderne!

Vi ved nu, at Fogh også bryder sit løfte om en folkeafstemning om den ny

Hvem gennemførte skattelettelser for de rige på ni mia.? Det var såmænd regeringen, der nu ikke "har råd" til at bruge en tyvendedel af dette på børnefamilierne

Faglig kommentar

traktat. Angiveligt fordi Lissabon-traktaten ikke indskrænker dansk suverænitæt på nogen væsentlige områder. Det mener hans embedsmænd i hvert fald. I modsætning til forfatningens egen "fader", Giscard d'Estaing, som klart karakteriserer den som EU's grundlov.

Dagens vinderspørgsmål: Hvorfor mister Irland suverænitæt ved at tilslutte sig den ny unionstraktat, når Danmark ifølge regeringens betalte jurister ikke gør det? Og hvorfor skal irerne – som de eneste i EU – have lov til at stemme om Lissabon-traktaten ved en folkeafstemning?

I alle EU-lande ønsker et flertal af befolkningerne at stemme om den nye forfatningstraktat.

Vi ved også, der er en økonomisk krise af uanede dimensioner på vej. Overproduktionen har ramt loftet, som er blevet forsøgt løst med alle kapitalens kunstige virkemidler: Angiveligt billige boliglån i al landsens afskyninger. Frit valg på alle hylder. Indfri din friværdis, forbrug pengene, og virksomhederne kan komme af med deres varer på lagrene.

Men nu er loftet nået. Det kan ikke løstes mere. Overproduktionen medfører finanskriser, bankkrise, valutakrise, oliekrise, you name it!

Krisen bliver voldsom, og regeringen ved det! Oppositionen ved det! Økonomerne ved det! Ejendomsæg-

terne ved det!

Der er ikke den i toppen af Danmark, der ikke ved det, men de snakker ikke om det, for så udløser det panik og ragnarok.

Derfor er de allerede på vej til at tørre krisens årsag af på nogle Sosu'er, der har tænkt sig at indløse en klækkelig lønforhøjelse til forårets overenskomstforhandlinger:

- *De offentlige ansatte skal vide, at hvis de kræver ufornuftige høje stigninger i løn ved overenskomstforhandlingerne, så vil det udløse en ny kartoffelkur, truede "vores" ny finansminister, Lars Løkke Rasmussen, få uger efter valget.*

Hvor usselt! Eller med 3F's ord: Hvor ynkeligt!

Her har vi en regering, der med syv-tommersøm har slået fast, at de ikke vil blande sig i overenskomstforhandlingerne:

- *Respekt for det danske aftalesystem*, har det lydt, når Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Dansk Folkeparti har krævet særlige midler til forhandlingerne. Hvor nobelt af regeringen, der ellers udmærker sig ved at stå i forreste række, når det gælder om at yde modstand til arbejderklassen.

VK-regeringen kan godt stoppe deres respekt for den danske aftalemodel op i den så ofte omtalte legemsdel.

Lad os give regeringen et håndtryk med fra 3F, som i lederen i Fagbladet udtrykker:

"Så er der et spørgsmål, der slet ikke er til forhandling, men som sagtens kan blive udslagsgivende for det endelige resultat: udsultningen af den offentlige sektor, den udtalte mistillid til de offentlige lønmodtageres arbejdsindsats og den manglende respekt for dem, der dagligt underviser, passer eller plejer vores børn, syge eller ældre. Eller sikrer, at hele samfundsmaskineriet snurrer, fordi de fejer gaden, rydder sneen eller gør rent på hospitalet."

FJ